

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2020. április 2. *

Tartalomjegyzék

Jogi háttér	4
A nemzetközi jog	4
Az uniós jog	5
A 2011/95/EU irányelv	5
A 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat	6
A jogviták előzményei és a pert megelőző eljárások	11
A Bíróság előtti eljárás	14
A keresetekről	14
Az elfogadhatóságról	14
A C-715/17., a C-718/17. és a C-719/17. sz. ügyben előterjesztett, arra alapított elfogadhatatlansági kifogásokról, hogy a keresetek okafogyottak, és ellentmondanak az EUMSZ 258. cikkben említett eljárás célkitűzésének	15
– A felek érvelése	15
– A Bíróság álláspontja	15
A C-715/17. és a C-718/17. sz. ügyben előterjesztett, az egyenlő bánásmód elvének megsértésére alapított elfogadhatatlansági kifogásokról	18
– A felek érvelése	18
– A Bíróság álláspontja	18
A C-718/17. sz. ügyben előterjesztett, a pert megelőző eljárás során a védelemhez való jog megsértésére alapított elfogadhatatlansági kifogásról	19
– A felek érvelése	19

* Az eljárás nyelvei: cseh, magyar és lengyel.

– A Bíróság álláspontja	20
A C-719/17. sz. ügyben előterjesztett, a keresetlevél pontatlanságára, illetve inkohereciájára alapított elfogadhatatlansági kifogásról	23
– A felek érvelése	23
– A Bíróság álláspontja	23
Az ügy érdeméről	25
Az állítólagos kötelezettségszegések fennállásáról	25
A Lengyel Köztársaság és Magyarország által az EUSZ 4. cikk (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett EUMSZ 72. cikke alapított védekezési jogalapról	27
A felek érvelése	27
A Bíróság álláspontja	28
A Cseh Köztársaság által a 2015/1523 határozatban és a 2015/1601 határozatban előírt áthelyezési mechanizmus konkrét alkalmazása során az e mechanizmus működésképtelenségére és hatékonyságának hiányára alapított védekezési jogalapról	33
A felek érvelése	33
A Bíróság álláspontja	34
A költségekről	36

„Tagállami kötelezettségszegés – (EU) 2015/1523 határozat és (EU) 2015/1601 határozat – E határozatok 5. cikkének (2) és (4)–(11) bekezdése – A nemzetközi védelem területén a Görög Köztársaság és az Olasz Köztársaság érdekében elfogadott átmeneti intézkedések – Harmadik országok állampolgárainak egyes tagállamok területére való hirtelen beáramlásával jellemzett szükséghelyzet – Ezen állampolgárok más tagállamok területére való áthelyezése – Áthelyezési eljárás – A tagállamok azon kötelezettsége, hogy rendszeres időközönként, de legalább háromhavonta jelezzék, hogy hány, nemzetközi védelmet kérelmezőt tudnak rövid időn belül áthelyezni a területükre – Az ebből eredő, a tényleges áthelyezés elvégzésére irányuló kötelezettségek – A tagállamoknak a nemzetbiztonsághoz és a közrendhez fűződő érdekei – A tagállamok azon lehetősége, hogy kötelező jellegű uniós jogi aktusok alkalmazásának mellőzése céljából az EUMSZ 72. cikke hivatkozzanak”

A C-715/17., C-718/17. és C-719/17. sz. egyesített ügyekben,

az EUMSZ 258. cikk alapján kötelezettségszegés megállapítása iránt 2017. december 21-én és 22-én

az **Európai Bizottság** (képviselik: Z. Malůšková, A. Stobiecka-Kuik, G. Wils és Tokár A., meghatalmazotti minőségben)

felperesnek

a **Lengyel Köztársaság** (képviselik: E. Borawska-Kędzierska és B. Majczyna, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatják:

a **Cseh Köztársaság** (képviselik: M. Smolek, J. Vlácil, J. Pavliš és A. Brabcová, meghatalmazotti minőségben),

Magyarország (képviseli: Fehér M. Z., meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó felek (C-715/17. sz. ügy),

az **Európai Bizottság** (képviselik: Z. Malůšková, A. Stobiecka-Kuik, G. Wils és Tokár A., meghatalmazotti minőségben)

felperesnek

Magyarország (képviselik: Fehér M. Z. és Koós G., meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatják:

a **Cseh Köztársaság** (képviselik: M. Smolek, J. Vlácil, J. Pavliš és A. Brabcová, meghatalmazotti minőségben),

a **Lengyel Köztársaság** (képviselik: E. Borawska-Kędzierska és B. Majczyna, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó felek (C-718/17. sz. ügy),

az **Európai Bizottság** (képviselik: Z. Malůšková, A. Stobiecka-Kuik, G. Wils és Tokár A., meghatalmazotti minőségben)

felperesnek

a **Cseh Köztársaság** (képviselik: M. Smolek, J. Vlácil, J. Pavliš és A. Brabcová, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatják:

Magyarország (képviseli: Fehér M. Z., meghatalmazotti minőségben),

a **Lengyel Köztársaság** (képviselik: E. Borawska-Kędzierska és B. Majczyna, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó felek (C-719/17. sz. ügy),

benyújtott keresetei tárgyában,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: A. Prechal tanácselnök (előadó), K. Lenaerts, a Bíróság elnöke, a harmadik tanács bírójaként eljárva, L. S. Rossi, J. Malenovský és F. Biltgen bírák,

főtanácsnok: E. Sharpston,

hivatalvezető: M. Aleksejev egységvezető,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2019. május 15-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2019. október 31-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 A C-715/17. sz. ügyben előterjesztett keresetében az Európai Bizottság annak megállapítását kéri a Bíróságtól, hogy a Lengyel Köztársaság – mivel nem jelezte rendszeres időközönként, de legalább háromhavonta, hogy hány, nemzetközi védelmet kérelmezőt tud rövid időn belül áthelyezni a területére – 2016. március 16. óta nem tett eleget a nemzetközi védelem területén Olaszország és Görögország érdekében elfogadott átmeneti intézkedések megállapításáról szóló, 2015. szeptember 14-i (EU) 2015/1523 tanácsi határozat (HL 2015. L 239., 146. o.) 5. cikkének (2) bekezdéséből és a nemzetközi védelem területén Olaszország és Görögország érdekében elfogadott átmeneti intézkedések megállapításáról szóló, 2015. szeptember 22-i (EU) 2015/1601 tanácsi határozat (HL 2015. L 248., 80. o.) 5. cikkének (2) bekezdéséből eredő kötelezettségeinek, következésképpen pedig az e két határozat 5. cikkének (4)–(11) bekezdéséből eredő, további áthelyezési kötelezettségeinek.
- 2 A C-718/17. sz. ügyben előterjesztett keresetében a Bizottság annak megállapítását kéri a Bíróságtól, hogy Magyarország – mivel nem jelezte rendszeres időközönként, de legalább háromhavonta, hogy hány, nemzetközi védelmet kérelmezőt tud rövid időn belül áthelyezni a területére – nem tett eleget a 2015/1601 határozat 5. cikkének (2) bekezdéséből eredő kötelezettségeinek, következésképpen pedig az e határozat 5. cikkének (4)–(11) bekezdéséből eredő, további áthelyezési kötelezettségeinek.
- 3 A C-719/17. sz. ügyben előterjesztett keresetében a Bizottság annak megállapítását kéri a Bíróságtól, hogy a Cseh Köztársaság – mivel nem jelezte rendszeres időközönként, de legalább háromhavonta, hogy hány, nemzetközi védelmet kérelmezőt tud rövid időn belül áthelyezni a területére – nem tett eleget a 2015/1523 határozat 5. cikkének (2) bekezdéséből és a 2015/1601 határozat 5. cikkének (2) bekezdéséből eredő kötelezettségeinek, következésképpen pedig az e két határozat 5. cikkének (4)–(11) bekezdéséből eredő, további áthelyezési kötelezettségeinek.

Jogi háttér

A nemzetközi jog

- 4 A menekültek helyzetére vonatkozó, 1951. július 28-án Genfben aláírt egyezmény (*Recueil des traités des Nations unies* [1954], 189. kötet, 150. o., 2545. sz.; kihirdette: az 1989. évi 15. tvr.) 1954. április 22-én lépett hatályba. Az egyezményt kiegészítette a menekültek helyzetére vonatkozó, 1967. január 31-én New Yorkban aláírt és 1967. október 4-én hatályba lépő jegyzőkönyv (a továbbiakban: Genfi Egyezmény).

- 5 A Genfi Egyezmény 1. cikke – miután A. pontjában ezen Egyezmény alkalmazásában meghatározza a „menekült” fogalmát – F. pontjában a következőket mondja ki:

„Az Egyezmény rendelkezései nem alkalmazhatók az olyan személyre, akiről alapos okkal feltételezhető, hogy:

- a) Béke elleni, háborús-, vagy emberiség elleni, az ilyen bűncselekményekről rendelkező nemzetközi okmányokban meghatározott bűncselekményt követett el;
- b) A menedéket nyújtó országon kívül, az országba menekülteként történő befogadását megelőzően súlyos, nem politikai bűncselekményt követett el;
- c) Az Egyesült Nemzetek céljaiba és elveibe ütköző cselekményekben bűnös.”

Az uniós jog

A 2011/95/EU irányelv

- 6 A harmadik országbeli állampolgárok és hontalan személyek nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésére, az egységes menekült vagy kiegészítő védelmet biztosító jogállásra, valamint a nyújtott védelem tartalmára vonatkozó szabályokról szóló, 2011. december 13-i 2011/95/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek (HL 2011. L 337., 9. o.; helyesbítések: HL 2017. L 167., 58. o., HL 2019. L 19., 20. o.) „A menekültekénti elismerés feltételei” címet viselő III. fejezetében szereplő, a „Kizáró okok” című 12. cikk (2) és (3) bekezdése a következőket mondja ki:

„(2) A harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy nem ismerhető el menekülteként, amennyiben nyomós okkal feltételezhető, hogy az érintett személy:

- a) béke elleni, háborús, vagy emberiség elleni, az ilyen bűncselekményekről rendelkező nemzetközi okmányokban meghatározott bűncselekményt követett el;
- b) a menedéket nyújtó országon kívül, az országba menekülteként történő befogadását – vagyis a menekülteként való elismerésen alapuló tartózkodási engedély kiállításának időpontját – megelőzően súlyos, nem politikai bűncselekményt követett el; a különösen kegyetlen cselekmények akkor is súlyos, nem politikai bűncselekménynek minősíthetők, ha azokat állítólagos politikai célból követték el;
- c) az Egyesült Nemzetek – az ENSZ [San Franciscóban 1945. június 26-án aláírt] Alapokmányának preambulumban, illetve 1. és 2. cikkében meghatározott – céljaiba és elveibe ütköző cselekményekben bűnös.

(3) A (2) bekezdés rendelkezéseit az abban említett bűncselekmények vagy cselekmények felbujtóira, illetve az azok elkövetésében bármilyen módon részt vevő személyekre is alkalmazni kell.”

- 7 A 2011/95 irányelvnek „A kiegészítő védelemre való jogosultság feltételei” címet viselő V. fejezetében szerepel az irányelv „Kizáró okok” című 17. cikke, amelynek értelmében:

„(1) A harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy nem ismerhető el kiegészítő védelemre jogosultként, amennyiben nyomós okkal feltételezhető, hogy az érintett személy:

- a) béke elleni, háborús, vagy emberiség elleni, az ilyen bűncselekményekről rendelkező nemzetközi okmányokban meghatározott bűncselekményt követett el;

- b) súlyos bűncselekményt követett el;
- c) az Egyesült Nemzetek – az ENSZ Alapokmányának preambulumban, illetve 1. és 2. cikkében meghatározott – céljaiba és elveibe ütköző cselekményekben bűnös;
- d) veszélyt jelent a tartózkodási helye szerinti tagállam társadalmára vagy biztonságára.

(2) Az (1) bekezdés rendelkezéseit az abban említett bűncselekmények vagy cselekmények felbujtóira, illetve az azok elkövetésében bármilyen módon részt vevő személyekre is alkalmazni kell.

(3) A tagállamok kizárhatják a harmadik ország állampolgárát, illetve a hontalan személyt a kiegészítő védelemre jogosultak köréből, amennyiben az érintett személy az érintett tagállamba történő befogadását megelőzően egy vagy több, az (1) bekezdés hatálya alá nem tartozó olyan bűncselekményt követett el, amely az érintett tagállamban történő elkövetés esetén szabadságvesztéssel lenne büntetendő, és amennyiben a kérelmező csak az e bűncselekmény elkövetésével járó büntetés elkerülése érdekében hagyta el származási országát.”

A 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat

- 8 A 2015/1601 határozat (1), (2), (7), (11), (12), (23), (25), (26), (31) és (32) preambulumbekzdése a következőket mondja ki:

„(1) Az [EUMSZ 78. cikk] (3) bekezdése értelmében, ha egy vagy több tagállam olyan szükségshelyzettel szembesül, amelyet harmadik országok állampolgárainak hirtelen beáramlása jellemez, a Tanács a Bizottság javaslata alapján, az Európai Parlamenttel folytatott konzultációt követően az érintett tagállam vagy tagállamok érdekében átmeneti intézkedéseket fogadhat el.

(2) Az [EUMSZ 80. cikk] értelmében az Unió határellenőrzéssel, menekültüggyel és bevándorlással kapcsolatos politikáira és azok végrehajtására a szolidaritás és a felelősség tagállamok közötti igazságos megosztásának elve tekintendő irányadónak, és az Unió e területen elfogadott jogi aktusaiban megfelelő módon rendelkezni kell ennek az elvnek az érvényesítéséről.

[...]

(7) Az Európai Tanács a 2015. június 25–26-i ülésén többek között úgy határozott, hogy a következő három kulcsfontosságú dimenziót kell egymással párhuzamosan fejleszteni: a migránsok áthelyezése és áttelepítése; visszatérésük, visszafogadásuk és reintegrációjuk; valamint a származási és tranzitországokkal való együttműködés. Tekintettel az aktuálisan fennálló szükségshelyzetre, valamint az Unió elhivatottságára az iránt, hogy megerősítse a szolidaritást és a felelősségvállalást, az Európai Tanács megállapodott mindenekelőtt abban, hogy két év alatt 40 000 egyértelműen nemzetközi védelemre szoruló személyt kell ideiglenesen és rendkívüli intézkedésként áthelyezni Olaszországból és Görögországból más tagállamokba, amely műveletben minden tagállam részt fog venni.

[...]

(11) A tagállamok kormányainak a[z Európai] Tanács keretében ülésező képviselői 2015. július 20-án – az egyes tagállamok sajátos helyzetét is figyelembe véve – konszenzussal elfogadták a 40 000, egyértelműen nemzetközi védelemre szoruló személy Görögországból és Olaszországból történő áthelyezéséről szóló állásfoglalást. Az elkövetkező két év során Olaszországból 24 000 személy, Görögországból pedig 16 000 személy áthelyezésére fog sor kerülni. A[z Európai Unió Tanácsa]

2015. szeptember 14-én elfogadta az egyértelműen nemzetközi védelemre szoruló személyek Olaszországból és Görögországból más tagállamokba történő áthelyezésére szolgáló ideiglenes és rendkívüli mechanizmusról szóló [...] 2015/1523 határozatot.

- (12) Az utóbbi hónapokban a külső szárazföldi és tengeri határok déli részén ismét erőteljesen fokozódott a migrációs nyomás, és a Görögországba érkező, illetve onnan útnak induló migránsok egyre növekvő számának eredményeként folytatódott a migrációs áramlásnak a Földközi-tenger központi térségéből a keleti térségébe és a nyugat-balkáni útvonal irányába történő áthelyeződése. E helyzetre tekintettel további átmeneti intézkedéseket kell hozni az Olaszországra és Görögországra nehezedő menekültügyi nyomás enyhítése érdekében.

[...]

- (23) Az e határozatban migránsok Olaszországból és Görögországból történő áthelyezésére előirányzott intézkedések ideiglenes eltérést jelentenek a [z egy harmadik országbeli állampolgár vagy egy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i] 604/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet [(HL 2013. L 180., 31. o.; helyesbítés: HL 2018. L 33., 6. o.)] 13. cikkének (1) bekezdésében megállapított szabálytól, melynek értelmében az említett rendelet III. fejezetében meghatározott feltételek alapján Olaszország és Görögország lett volna köteles megvizsgálni a nemzetközi védelem iránti kérelmeket, továbbá ideiglenes eltérést jelentenek az említett rendelet 21., 22. és 29. cikkében meghatározott eljárási lépésektől, többek között a határidők tekintetében. A 604/2013 [...] rendelet többi rendelkezése [...] továbbra is [alkalmazandó] [...].

[...]

- (25) A menedékjog iránti kérelmekre vonatkozó nemzeti szintű határozatok sérelme nélkül az Olaszországból és Görögországból áthelyezendő kérelmezők személyére és számára vonatkozó döntés meghozatalakor alkalmazandó szempontok tekintetében választani kellett. A javaslat egyértelmű, működőképes rendszert irányoz elő, melynek alapja – a nemzetközi védelem iránti kérelmek tárgyában a rendelkezésre álló legutóbbi statisztikák szerint uniós szinten meghozott elsőfokú határozatok teljes számához képest – a nemzetközi védelmet elsőfokú eljárásban megadó határozatok uniós szintű átlagára vonatkozó, az Eurostat által meghatározott küszöbérték. Egyrészt e küszöbértéknek a lehető legteljesebb mértékben biztosítania kellene, hogy az egyértelműen nemzetközi védelemre szoruló valamennyi kérelmező teljeskörűen és mielőbb érvényesíteni tudja a védelemhez való jogát az áthelyezési céltagállamban. Másrészt a lehető legteljesebb mértékben meg kellene akadályoznia, hogy azokat a kérelmezőket, akiknek a kérelmét valószínűleg elutasítják, egy másik tagállamba áthelyezzék, és ezzel indokolatlanul meghosszabbítsák uniós tartózkodásukat. E határozatban az Eurostatnál rendelkezésre álló, az elsőfokú határozatokra vonatkozó legutóbbi negyedéves adatok alapján 75%-os küszöbérték alkalmazása indokolt.

- (26) Az átmeneti intézkedések célja, hogy könnyítsenek az Olaszországra és Görögországra nehezedő jelentős menekültügyi nyomáson, mindenekelőtt nagyszámú, egyértelműen nemzetközi védelemre szoruló olyan kérelmező áthelyezése révén, akik e határozat alkalmazásának kezdő időpontját követően érkeztek Olaszország vagy Görögország területére. Azon harmadik országbeli állampolgárok teljes száma alapján, akik 2015-ben szabálytalanul léptek Olaszország vagy Görögország területére, valamint azok száma alapján, akik egyértelműen nemzetközi védelemre szorulnak, összesen 120 000, egyértelműen nemzetközi védelemre szoruló kérelmező áthelyezése indokolt Olaszországból és Görögországból. [...]

[...]

(31) Biztosítani kell egy gyors áthelyezési eljárás bevezetését, és az átmeneti intézkedések végrehajtását a tagállamok közötti szoros közigazgatási együttműködésnek és az [Európai Menekültügyi Támogatási Hivatal {EASO}] által nyújtott operatív támogatásnak kell kísérnie.

(32) A nemzetbiztonsági és közrendi kérdésekre az egész áthelyezési eljárás során, a kérelmező átadásának megtörténteig figyelemmel kell lenni. Amennyiben valamely tagállam alapos okkal feltételezi, hogy egy kérelmező veszélyt jelenthet a nemzetbiztonságra vagy a közrendre nézve, helyénvaló, hogy erről – a kérelmező alapvető jogainak, köztük a vonatkozó adatvédelmi szabályoknak a teljes körű tiszteletben tartása mellett – tájékoztassa a többi tagállamot.”

9 A 2015/1601 határozat (1), (2), (7), (23), (25), (26), (31) és (32) preambulumbekzdésének szövege lényegében megegyezett a 2015/1523 határozat (1), (2), (6), (18), (20), (21), (25), illetve (26) preambulumbekzdésének szövegével.

10 A 2015/1601 határozat „Tárgy” címet viselő 1. cikkének (1) bekezdése – a 2015/1523 határozat 1. cikkében szereplővel azonos megfogalmazásban – a következőképpen rendelkezett:

„Ez a határozat átmeneti intézkedéseket állapít meg a nemzetközi védelem területén Olaszország és Görögország érdekében azzal a céllal, hogy támogassa őket egy olyan szükséghelyzet hatékonyabb kezelésében, amelyet harmadik országok állampolgárainak e tagállamokba irányuló hirtelen beáramlása jellemez.”

11 E két határozat „Fogalommeghatározások” című 2. cikke a következőképpen rendelkezett:

„E határozat alkalmazásában:

[...]

e) »áthelyezés«: egy kérelmezőnek a 604/2013 [...] rendelet III. fejezetében foglalt feltételek értelmében az illető személy által benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam területéről az áthelyezési céltagállam területére történő átadása;

f) »áthelyezési céltagállam«: az a tagállam, amely a kérelmező e tagállam területére történt áthelyezése után a 604/2013 [...] rendelet értelmében felelős lesz a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért.”

12 A 2015/1601 határozat „Hatály” címet viselő 3. cikke – a 2015/1523 határozat 3. cikkében szereplővel azonos szöveggel – a következőképpen rendelkezett:

„(1) Az e határozat értelmében történő áthelyezésre csak azon kérelmezők esetében kerülhet sor, akik a nemzetközi védelem iránti kérelmüket Olaszországban vagy Görögországban nyújtották be, és akik tekintetében a 604/2013 [...] rendelet III. fejezetében foglalt, a felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek értelmében egyébként az említett tagállamok valamelyike lett volna a felelős tagállam.

(2) E határozat alapján áthelyezésre csak az olyan állampolgárságú kérelmezők esetében kerülhet sor, amelyek tekintetében – a rendelkezésre álló legfrissebb negyedéves, uniós szintű Eurostat-adatok szerint – a nemzetközi védelem iránti kérelmek tárgyában hozott, a [nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárásokról szóló, 2013. június 26-i] 2013/32/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv [(HL 2013. L 180., 60. o.; helyesbítés: HL 2016. L 198., 50. o.)] III. fejezete szerinti elsőfokú határozatok legalább 75%-ában megítélték a nemzetközi védelmet. [...]”

13 A 2015/1523 határozat 4. cikke előírta Olaszországból és Görögországból 40 000, egyértelműen nemzetközi védelemre szoruló személy – azaz Olaszországból 24 000 kérelmező és Görögországból 16 000 kérelmező – azon többi tagállam területére történő áthelyezését, amelyekre ez a határozat alkalmazandó volt, és amelyek körébe Magyarország nem tartozott bele.

14 A 2015/1601 határozat 4. cikke a következőképpen rendelkezett:

„(1) 120 000 kérelmezőt a következők szerint kell más tagállamokba áthelyezni:

- a) 15 600 kérelmezőt kell áthelyezni Olaszországból a többi tagállam területére, az I. mellékletben foglalt táblázatnak megfelelően;
- b) 50 400 kérelmezőt kell áthelyezni Görögországból a többi tagállam területére, a II. mellékletben foglalt táblázatnak megfelelően;
- c) 54 000 kérelmezőt kell áthelyezni a többi tagállam területére az I. és II. mellékletben foglalt létszámokkal arányosan, vagy e cikk (2) bekezdésével összhangban, vagy pedig e határozatnak az 1. cikk (2) bekezdésében és az e cikk (3) bekezdésében említett módosítása útján.

(2) 2016. szeptember 26-tól az (1) bekezdés c) pontjában említett 54 000 kérelmezőt az (1) bekezdés a) és b) pontjából következő arányban át kell helyezni Olaszországból és Görögországból a többi tagállam területére, az I. és II. mellékletben foglalt létszámokkal arányosan. A Bizottságnak javaslatot kell benyújtania a Tanács számára az áthelyezendő személyek tagállamonkénti létszámára vonatkozóan.

[...]”

15 A 2016. szeptember 29-i (EU) 2016/1754 tanácsi határozat (HL 2016. L 268., 82. o.) 1. cikke a következő bekezdéssel egészítette ki a 2015/1601 határozat 4. cikkét:

„(3a) Az (1) bekezdés c) pontjában említett kérelmezők áthelyezése tekintetében a tagállamok dönthetnek úgy, hogy a rájuk vonatkozó kötelezettséget úgy teljesítik, hogy az egyértelműen nemzetközi védelemre szoruló személyek legális befogadására szolgáló nemzeti vagy többoldalú programok alapján a Törökországban tartózkodó szíriai állampolgárokat a területükre befogadják eltérve a tagállamok kormányainak a [z Európai] Tanács keretében üléselő képviselői által elfogadott 2015. július 20-i következtetések tárgyát képező áttelepítési programtól. Az említett tagállam kötelezettsége az ilyen módon általa befogadott személyek számával arányosan csökken.

[...]”

16 A 2015/1601 határozat I. és II. melléklete olyan táblázatokat tartalmazott, amelyek a Görög Köztársaságtól és az Olasz Köztársaságtól eltérő tagállamok kivételével feltüntette az e határozat hatálya alá tartozó tagállamok – köztük a Lengyel Köztársaság, Magyarország és a Cseh Köztársaság – esetében az Olaszországból, illetve Görögországból érkező, az egyes tagállamok területére kötelezően áthelyezendő nemzetközi védelmet kérelmezők számát.

17 A 2015/1601 határozat „Áthelyezési eljárás” címet viselő 5. cikke a következőket írta elő:

„[...]”

(2) A tagállamok rendszeres időközönként, de legalább háromhavonta jelzik egyrészt, hogy hány kérelmezőt tudnak rövid időn belül áthelyezni a területükre, másrészt közölnek minden egyéb lényeges információt.

(3) Ezen információk alapján Olaszország és Görögország – az EASO, és adott esetben a (8) bekezdésben említett tagállami összekötő tisztviselők segítségével – azonosítja azokat az egyéni kérelmezőket, akiket át lehetne helyezni más tagállamokba, és minden releváns információt a lehető leghamarabb benyújt e tagállamok kapcsolattartó pontjainak. E tekintetben elsőbbséget kell biztosítani a [nemzetközi védelmet kérelmezők befogadására vonatkozó szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i] 2013/33/EU [európai parlamenti és tanácsi] irányelv [(HL 2013. L 180., 96. o.)] 21. és 22. cikke szerinti, kiszolgáltatott helyzetben lévő kérelmezőknek.

(4) Az áthelyezési céltagállam jóváhagyását követően Olaszország és Görögország a lehető legrövidebb időn belül – az EASO-val konzultálva – döntést hoz minden egyes azonosított kérelmezőnek az adott, áthelyezési céltagállamba történő áthelyezéséről, és a 6. cikk (4) bekezdésének megfelelően értesíti a kérelmezőt. Az áthelyezési céltagállam csak abban az esetben hozhat a kérelmező áthelyezését elutasító döntést, ha az e cikk (7) bekezdésében említett alapos okok fennállnak.

(5) Azok a kérelmezők, akiktől a[z egy harmadik országbeli állampolgár vagy egy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló 604/2013/EU rendelet hatékony alkalmazása érdekében az ujjlenyomatok összehasonlítását szolgáló Eurodac létrehozásáról, továbbá a tagállamok bűnüldöző hatóságai és az Europol által az Eurodac-adatokkal való, bűnüldözési célú összehasonlítások kérelmezéséről, valamint a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség nagy méretű IT-rendszereinek üzemeltetési igazgatását végző ügynökség létrehozásáról szóló 1077/2011/EU rendelet módosításáról szóló, 2013. június 26-i] (EU) 603/2013 [európai parlamenti és tanácsi] rendelet [(HL 2013. L 180., 1. o.)] 9. cikkében rögzített kötelezettségek alapján ujjnyomatot kell venni, csak abban az esetben javasolhatók áthelyezésre, ha ujjnyomatot vettek tőlük és azt az említett rendeletnek megfelelően továbbították az Eurodac központi rendszerébe.

(6) A kérelmezőt az e határozat 6. cikkének (4) bekezdésében említett átadási határozatról való értesítésének időpontja után a lehető legrövidebb időn belül át kell adni az áthelyezési céltagállam területére. Olaszország és Görögország tudatja az áthelyezési céltagállammal az átadás napját és időpontját, valamint minden egyéb lényeges információt.

(7) A tagállamok kizárólag abban az esetben jogosultak megtagadni a kérelmezők áthelyezését, ha alapos okkal feltételezhető, hogy az illető veszélyt jelent a nemzetbiztonságra vagy a közrendre nézve, vagy ha nyomós okok indokolják a 2011/95/EU irányelv 12. és 17. cikkében foglalt kizáró rendelkezések alkalmazását.

(8) Az e cikkben leírt áthelyezési eljárás valamennyi vonatkozásának megvalósítása érdekében a tagállamok azt követően, hogy minden releváns információt kicseréltek egymással, úgy határozhatnak, hogy összekötő tisztviselőket neveznek ki Olaszországba és Görögországba.

(9) Az uniós vívmányokkal összhangban a tagállamok teljeskörűen teljesítik kötelezettségeiket. Ennek megfelelően Olaszország és Görögország az áthelyezési eljárás céljából garantálja az azonosítást, a nyilvántartásba vételt és az ujjnyomatok levételét. Annak biztosítása érdekében, hogy az eljárás hatékony és kezelhető maradjon, megfelelően meg kell szervezni a fogadási létesítményeket és intézkedéseket, hogy az uniós vívmányokkal összhangban ideiglenesen el lehessen helyezni a kérelmezőket addig, amíg a helyzetükre vonatkozó gyors döntés megszületik. Azokat a kérelmezőket, akik megkerülik az áthelyezési eljárást, ki kell zárni az áthelyezésből.

(10) Az e cikkben meghatározott áthelyezési eljárást a lehető leggyorsabban, de legkésőbb az azon időponttól számított két hónapon belül le kell folytatni, hogy az áthelyezési céltagállam jelezte a (2) bekezdésben említett információkat, kivéve, ha az áthelyezési céltagállam általi, a (4) bekezdésben említett jóváhagyás kevesebb mint két héttel a két hónapos időszak lejárta előtt történik meg. Ilyen esetben az áthelyezési eljárás befejezésére rendelkezésre álló határidőt legfeljebb további két héttel meg

lehet hosszabbítani. Ezen túlmenően, ezt a határidőt szükség esetén további négy héttel meg lehet hosszabbítani abban az esetben, ha Olaszország és Görögország objektív és gyakorlati akadályok fennállásával indokolja azt, hogy nem történhet meg az átadás.

Amennyiben az áthelyezési eljárás nem zárul le a fenti határidőkön belül, és Olaszország és Görögország nem állapodik meg az áthelyezési céltagállammal a határidő észszerű meghosszabbításáról, Olaszország és Görögország marad a 604/2013/EU rendelet értelmében a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam.

(11) A kérelmező áthelyezését követően az áthelyezési céltagállam a 603/2013/EU rendelet 9. cikkével összhangban ujjnyomatot vesz a kérelmezőtől, azt továbbítja az Eurodac központi rendszerébe, és az említett rendelet 10. cikkével, illetve adott esetben a 18. cikkével összhangban naprakészé teszi a nyilvántartásban szereplő adatokat.”

- 18 A 2015/1523 határozat „Áthelyezési eljárás” címet viselő 5. cikkének a szövege lényegében megegyezett a 2015/1601 határozat 5. cikkének szövegével.
- 19 A 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat 12. cikke előírta többek között, hogy a Bizottságnak félévente jelentést kell tennie a Tanácsnak e határozatok végrehajtásáról.
- 20 A Bizottság ezt követően kötelezettséget vállalt arra, hogy havi jelentéseket nyújt be a nemzetközi védelmet kérelmezők áthelyezésére és áttelepítésére irányuló, uniós szinten megtett – így többek között a 2015/1523 határozatban és a 2015/1601 határozatban előírt – intézkedések végrehajtásáról. A Bizottság ennek alapján az áthelyezésre és az áttelepítésre vonatkozóan tizenöt jelentést nyújtott be az Európai Parlamentnek, az Európai Tanácsnak és a Tanácsnak.
- 21 2017. november 15-én és 2018. március 14-én a Bizottság eredményjelentéseket is benyújtott, amelyek többek között a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat alapján sorra kerülő áthelyezésekkel kapcsolatos, naprakészé tett adatokat tartalmaztak.
- 22 A 2015/1523 határozat 13. cikkének (1) és (2) bekezdéséből kitűnik, hogy a határozat 2015. szeptember 16-án lépett hatályba, és azt 2017. szeptember 17-ig kellett alkalmazni. E határozat 13. cikkének (3) bekezdése előírta, hogy a határozatot azon személyekre kell alkalmazni, akik 2015. szeptember 16. és 2017. szeptember 17. között érkeznek Olaszország vagy Görögország területére, valamint azokra a nemzetközi védelmet kérelmezőkre, akik 2015. augusztus 15-től kezdve érkeztek e tagállamok területére.
- 23 A 2015/1601 határozat 13. cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében a határozat 2015. szeptember 25-én lépett hatályba, és azt 2017. szeptember 26-ig kellett alkalmazni. E határozat 13. cikkének (3) bekezdése akként rendelkezett, hogy a határozatot azon személyekre kell alkalmazni, akik 2015. szeptember 25. és 2017. szeptember 26. között érkeznek Olaszország vagy Görögország területére, valamint azokra a nemzetközi védelmet kérelmezőkre, akik 2015. március 24-től kezdve érkeztek e tagállamok területére.

A jogviták előzményei és a pert megelőző eljárások

- 24 2015. december 16-án a Lengyel Köztársaság – a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat 5. cikkének (2) bekezdése alapján – jelezte, hogy 100 nemzetközi védelmet kérelmezőt tud rövid időn belül a területére áthelyezni, közülük 65 kérelmezőt Görögországból, 35 kérelmezőt pedig Olaszországból. Ezt követően a Görög Köztársaság és az Olasz Köztársaság 73, illetve 36 olyan személyt azonosított, akiknek a Lengyel Köztársaságba való áthelyezését kérte. Ezen utóbbi tagállam azonban

nem tett eleget ezeknek a kérelmeknek, és a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat alapján egyetlen nemzetközi védelmet kérelmezőt sem helyeztek át e tagállam területére. A Lengyel Köztársaság ezután már nem tett áthelyezési kötelezettségvállalást.

- 25 Nem vitatott, hogy Magyarország – amely nem vett részt a 2015/1523 határozatban előírt önkéntes áthelyezési intézkedésben – soha nem jelezte, hogy hány nemzetközi védelmet kérelmezőt tud rövid időn belül a területére áthelyezni a 2015/1601 határozat 5. cikkének (2) bekezdése alapján, következésképpen pedig e határozat alapján egyetlen nemzetközi védelmet kérelmezőt sem helyeztek át e tagállam területére.
- 26 2016. február 5-én és május 13-án a Cseh Köztársaság – a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat 5. cikkének (2) bekezdése alapján – jelezte, hogy 30, illetve 20 nemzetközi védelmet kérelmezőt tud rövid időn belül a területére áthelyezni, közülük 20, majd pedig 10 kérelmezőt Görögországból, és két alkalommal 10 kérelmezőt Olaszországból. A Görög Köztársaság és az Olasz Köztársaság 30, illetve 10 olyan személyt azonosított, akik Cseh Köztársaságba való áthelyezését kérte. Ezen utóbbi tagállam elfogadta 15 személy Görögországból való áthelyezését, akik közül 12 személyt ténylegesen áthelyeztek. A Cseh Köztársaság az Olasz Köztársaság által azonosított egyetlen személyt sem fogadott el, és Olaszországból egyáltalán nem került sor a Cseh Köztársaságba való áthelyezésre. Ily módon a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat alapján a Cseh Köztársaság területére összesen 12 nemzetközi védelmet kérelmezőt helyeztek át, mindegyiküket Görögországból. 2016. május 13. után a Cseh Köztársaság már nem tett áthelyezési kötelezettségvállalást.
- 27 2016. február 10-i leveleiben a Bizottság felhívta a Lengyel Köztársaságot, Magyarországot és a Cseh Köztársaságot többek között arra, hogy közöljék legalább háromhavonta, hogy hány nemzetközi védelmet kérelmezőt tudnak áthelyezni a területükre, valamint hogy rendszeres időközönként helyezték át ezeket a kérelmezőket, hogy jogi kötelezettségeiknek megfeleljenek.
- 28 2016. augusztus 5-i leveleiben a Bizottság emlékeztette az összes tagállamot a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat szerinti áthelyezési kötelezettségeikre.
- 29 2017. február 28-i levelében a Bizottság és az Európai Unió Tanácsának elnöksége közös levelet írt a belügyminisztereknek, amelyben felhívták azokat a tagállamokat, amelyek még nem helyeztek át egyetlen személyt sem, illetve amelyek nem a rájuk eső kvótával arányosan helyeztek át személyeket, hogy haladéktalanul fokozzák erőfeszítéseiket.
- 30 A Cseh Köztársaság 2017. március 1-jei levelében jelezte, hogy álláspontja szerint elegendő a 30 személy áthelyezésére irányuló, 2016. február 5-i első ajánlata.
- 31 2017. június 5-én a Cseh Köztársaság elfogadta a 439. sz. határozatot, amelyben úgy határozott, hogy – „figyelemmel az [...] Unióban a biztonsági helyzet jelentős romlására, valamint tekintettel az áthelyezési rendszer nyilvánvaló működésképtelenségére” – felfüggeszti az Európai Tanács 2015. június 25–26-i ülésén vállalt, a tagállamok kormányai az Európai Tanács keretében üléselő képviselőinek 2015. július 20-i találkozásán hivatalossá tett és a 2015/1523 határozattal végrehajtott kötelezettségeinek végrehajtását, valamint a 2015/1601 határozatból eredő kötelezettségeinek végrehajtását.
- 32 A Bizottság az Európai Parlamenthez, az Európai Tanácshoz, valamint a Tanácshoz intézett, az áthelyezésről és az áttelepítésről szóló több jelentésében ragaszkodott ahhoz, hogy a tagállamok rendszeres időközönként jelezzék, hogy hány nemzetközi védelmet kérelmezőt tudnak áthelyezni a területükre a 2015/1523 határozat és/vagy a 2015/1601 határozat alapján az egyes tagállamokra háruló kötelezettségeiknek megfelelően, valamint hogy ténylegesen teljesítsenek is áthelyezéseket a kötelezettségeikkel és – különösen – a 2015/1601 határozat I. és II. mellékletében szereplő kvótáikkal arányosan, aminek elmulasztása kötelezettségzegés megállapítása iránti keresetet von maga után.

- 33 A Bizottság a következő dokumentumaiban jelezte, hogy fenntartja a jogot arra, hogy alkalmazza a Szerződésekkel rá ruházott jogköröket, ha az érintett tagállamok nem teszik meg a 2015/1523 határozatban és a 2015/1601 határozatban előírt áthelyezési kötelezettségeik tiszteletben tartásához szükséges intézkedéseket: a 2016. május 18-i közlemény az Európai Parlamentnek, az Európai Tanácsnak és a Tanácsnak – harmadik jelentés a migránsok EU-n belüli áthelyezéséről és áttelepítéséről (COM(2016) 360 final), a 2016. június 15-i közlemény az Európai Parlamentnek, az Európai Tanácsnak és a Tanácsnak – negyedik jelentés a migránsok EU-n belüli áthelyezéséről és áttelepítéséről (COM(2016) 416 final), a 2016. július 13-i közlemény az Európai Parlamentnek, az Európai Tanácsnak és a Tanácsnak – ötödik jelentés a migránsok EU-n belüli áthelyezéséről és áttelepítéséről (COM(2016) 480 final), a 2016. augusztus 28-i közlemény az Európai Parlamentnek, az Európai Tanácsnak és a Tanácsnak – hatodik jelentés a migránsok EU-n belüli áthelyezéséről és áttelepítéséről (COM(2016) 636 final), a 2016. november 9-i közlemény az Európai Parlamentnek, az Európai Tanácsnak és a Tanácsnak – hetedik jelentés a migránsok EU-n belüli áthelyezéséről és áttelepítéséről (COM(2016) 720 final), valamint a 2016. december 8-i közlemény az Európai Parlamentnek, az Európai Tanácsnak és a Tanácsnak – nyolcadik jelentés a migránsok EU-n belüli áthelyezéséről és áttelepítéséről (COM(2016) 791 final).
- 34 Ezen túlmenően az Európai Parlamenthez, az Európai Tanácshoz és a Tanácshoz intézett 2017. február 8-i közleményében – kilencedik jelentés a migránsok EU-n belüli áthelyezéséről és áttelepítéséről (COM(2017) 74 final), az Európai Parlamenthez, az Európai Tanácshoz és a Tanácshoz intézett 2017. március 2-i közleményében – tizedik jelentés a migránsok EU-n belüli áthelyezéséről és áttelepítéséről (COM(2017) 202 final), az Európai Parlamenthez, az Európai Tanácshoz és a Tanácshoz intézett 2017. április 12-i közleményében – tizenegyedik jelentés a migránsok EU-n belüli áthelyezéséről és áttelepítéséről (COM(2017) 212 final), valamint az Európai Parlamenthez, az Európai Tanácshoz és a Tanácshoz intézett 2017. május 16-i közleményében – tizenkettedik jelentés a migránsok EU-n belüli áthelyezéséről és áttelepítéséről (COM(2017) 260 final) a Bizottság konkrétan megkövetelte, hogy a Lengyel Köztársaság, Magyarország és a Cseh Köztársaság tegyen eleget a 2015/1523 határozatból és/vagy a 2015/1601 határozatból eredő áthelyezési kötelezettségeknek oly módon, hogy nemzetközi védelmet kérelmezőket helyeznek át, valamint hogy áthelyezési kötelezettségeket vállalnak. A Bizottság jelezte, hogy fenntartja a lehetőséget arra, hogy kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárásokat indítson ezekkel a tagállamokkal szemben, ha kötelezettségeiknek nem tesznek mielőbb eleget.
- 35 A migránsok EU-n belüli áthelyezéséről és áttelepítéséről szóló tizenkettedik jelentésében a Bizottság megkövetelte, hogy azok a tagállamok, amelyek még nem helyeztek át egyetlen nemzetközi védelmet kérelmezőt sem, illetve amelyek egy éve nem jelezték, hogy hány nemzetközi védelmet kérelmezőt tudnak Görögországból és Olaszországból a területükre áthelyezni, haladéktalanul, vagy legkésőbb egy hónapon belül hajtsanak végre áthelyezéseket és tegyenek kötelezettségvállalásokat.
- 36 Magyarország és a Cseh Köztársaság esetében 2017. június 15-i felszólító levelekben, a Lengyel Köztársaság esetében pedig 2017. június 16-i felszólító levélben a Bizottság kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárást indított az EUMSZ 258. cikk (1) bekezdése alapján e három tagállammal szemben. Ezekben a levelekben a Bizottság fenntartotta, hogy e tagállamok nem teljesítették a 2015/1523 határozat 5. cikkének (2) bekezdéséből és/vagy a 2015/1601 határozat 5. cikkének (2) bekezdéséből eredő kötelezettségeiket, következésképpen pedig a 2015/1523 határozat 5. cikkének (4)–(11) bekezdésében és/vagy a 2015/1601 határozat 5. cikkének (4)–(11) bekezdésében előírt további áthelyezési kötelezettségeiket sem.
- 37 Miután a Bizottság számára nem volt meggyőző a Lengyel Köztársaság, Magyarország és a Cseh Köztársaság e felszólító levelekre adott válasza, 2017. július 26-án indokolással ellátott véleményt küldött mindhárom tagállamnak, és fenntartotta azon álláspontját, amely szerint a Lengyel Köztársaság 2016. március 16. óta, Magyarország 2015. december 25. óta, a Cseh Köztársaság pedig 2016. augusztus 13. óta nem teljesíti a 2015/1523 határozat 5. cikkének (2) bekezdéséből és/vagy a 2015/1601 határozat 5. cikkének (2) bekezdéséből eredő kötelezettségeit, következésképpen pedig a 2015/1523 határozat 5. cikkének (4)–(11) bekezdéséből és/vagy a 2015/1601 határozat 5. cikkének (4)–(11) bekezdéséből

eredő további kötelezettségeit, egyúttal pedig felszólította ezt a három tagállamot, hogy tegye meg az említett kötelezettségek négy héten belül, azaz legkésőbb 2017. augusztus 23-ig történő teljesítéséhez szükséges intézkedéseket.

- 38 A Cseh Köztársaság 2017. augusztus 22-i levelében, a Lengyel Köztársaság és Magyarország 2017. augusztus 23-i leveleiben válaszolt az említett indokolással ellátott véleményekre.
- 39 A Bizottság az Európai Parlamenthez, az Európai Tanácshoz és a Tanácshoz intézett 2017. szeptember 6-i közleményében – tizenötödik jelentés a migránsok EU-n belüli áthelyezéséről és áttelepítéséről (COM(2017) 465 final) – ismételten megállapította, hogy a Lengyel Köztársaság és Magyarország az egyedüli olyan tagállamok, amelyek nem helyeztek át egyetlen nemzetközi védelmezőt sem, hogy a Lengyel Köztársaság 2015. december 16. óta már nem is tett áthelyezési kötelezettségvállalásokat, valamint hogy a Cseh Köztársaság 2016. május 13. óta nem tett ilyen kötelezettségvállalásokat és 2016 augusztusa óta nem helyezett át egyetlen személyt sem. A Bizottság azt kérte, hogy e három tagállam haladéktalanul tegyen áthelyezési kötelezettségvállalásokat és késedelem nélkül kezdje meg az áthelyezéseket. Emellett ebben a közleményben utalt a 2017. szeptember 6-i Szlovákia és Magyarország kontra Tanács ítéletre (C-643/15 és C-647/15, EU:C:2017:631), jelezve, hogy ebben az ítéletben a Bíróság megerősítette a 2015/1601 határozat érvényességét.
- 40 2017. szeptember 19-i leveleiben a Bizottság felhívta a Lengyel Köztársaság, Magyarország és a Cseh Köztársaság figyelmét erre az ítéletre, és megismételte, hogy az megerősítette a 2015/1601 határozat érvényességét, továbbá felhívta e három tagállamot, hogy a lehető leggyorsabban fogadja el az áthelyezési kötelezettségvállalások megtétele és az áthelyezések megkezdése céljából szükséges intézkedéseket.
- 41 Mivel a Bizottság nem kapott választ ezekre a levelekre, úgy határozott, hogy megindítja a jelen kereseteket.

A Bíróság előtti eljárás

- 42 A Bíróság elnöke 2018. június 8-i határozatával megengedte a Cseh Köztársaság és Magyarország beavatkozását a Lengyel Köztársaság C-715/17. sz. ügyben előterjesztett kérelmeinek támogatása végett.
- 43 A Bíróság elnöke 2018. június 12-i határozatával megengedte Magyarország és a Lengyel Köztársaság beavatkozását a Cseh Köztársaság C-719/17. sz. ügyben előterjesztett kérelmeinek támogatása végett.
- 44 A Bíróság elnöke 2018. június 13-i határozatával megengedte a Cseh Köztársaság és a Lengyel Köztársaság beavatkozását Magyarország C-718/17. sz. ügyben előterjesztett kérelmeinek támogatása végett.
- 45 A felek és a főtanácsnok ezzel kapcsolatban történt meghallgatását követően, a jelen ügyeket – a közöttük fennálló összefüggés miatt – az ítélet meghozatala céljából a Bíróság eljárási szabályzata 54. cikkének megfelelően egyesíteni kell.

A keresetekről

Az elfogadhatóságról

- 46 A szóban forgó három tagállam több érvet hoz fel a rájuk vonatkozó kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset elfogadhatóságának vitatása céljából.

A C-715/17., a C-718/17. és a C-719/17. sz. ügyben előterjesztett, arra alapított elfogadhatatlansági kifogásokról, hogy a keresetek okafogyottak, és ellentmondanak az EUMSZ 258. cikkben említett eljárás célkitűzésének

– A felek érvelése

- 47 A szóban forgó három tagállam lényegében azt állítja, hogy a rájuk vonatkozó kereset elfogadhatatlan azon az alapon, hogy még ha a Bíróságnak meg is kellene állapítania a 2015/1523 határozatból és/vagy a 2015/1601 határozatból eredő kötelezettségek nekik felrótt megszegését, ez nem változtatna azon, hogy a szóban forgó egyes tagállamok számára lehetetlen lenne az e határozatok 5. cikkének (2) és (4)–(11) bekezdésében előírt kötelezettségek végrehajtása révén orvosolni ezt a kötelezettségszegést, mivel a határozatok alkalmazási időszaka, következésképpen pedig az azokban előírt kötelezettségek 2017. szeptember 17-én, illetve szeptember 26-án véglegesen lejártak.
- 48 Márpedig a Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik, hogy az EUMSZ 258. cikk alapján indított kereseteknek a kötelezettségszegés fennállásának a kötelezettségszegés abbahagyása céljából történő megállapítására kell irányulniuk, azoknak nem lehet az egyetlen célja egy tisztán deklaratív hatályú, olyan ítélet meghozatala, amelyben megállapítják a kötelezettségszegés fennállását.
- 49 A keresetek ennél fogva okafogyottak, és nem szolgálják az EUMSZ 258. cikkben említett kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás célkitűzését.
- 50 Ezen túlmenően az olyan uniós jogi aktusokból eredő kötelezettségek megszegését illetően, amelyek alkalmazási időszaka véglegesen lejárt, és amely kötelezettségszegéseket már nem lehet orvosolni, a Bizottság nem hivatkozhat olyan érdekre, amely elegendő ahhoz, hogy a Bíróságtól e kötelezettségszegések megállapítását kérje.
- 51 A Bizottság vitatja ezeket az érveket.

– A Bíróság álláspontja

- 52 Emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 258. cikkben előírt eljárás célja az EUM-Szerződéssel vagy egy másodlagos jogi aktussal a valamely tagállam tekintetében előírt kötelezettségek utóbbi általi megszegésének objektív megállapítása, valamint hogy ez az eljárás annak a meghatározását is lehetővé teszi, hogy valamely tagállam megsértette-e az adott ügyben az uniós jogot (2019. március 27-i Bizottság kontra Németország ítélet, C-620/16, EU:C:2019:256, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 53 Ezzel összefüggésben a pert megelőző eljárás egyik célja az, hogy lehetőséget nyújtson az érintett tagállamnak arra, hogy az uniós jogból eredő kötelezettségeit teljesítse (lásd ebben az értelemben: 2015. szeptember 16-i Bizottság kontra Szlovákia ítélet, C-433/13, EU:C:2015:602, 39. és 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 54 Az EUMSZ 258. cikk második bekezdésének szövegéből kitűnik, hogy ha az érintett tagállam a Bizottság által meghatározott határidőn belül nem tesz eleget az indokolással ellátott véleményben foglaltaknak, a Bizottság a Bírósághoz fordulhat. A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata értelmében a kötelezettségszegés fennállását következésképpen a szóban forgó tagállamban az e határidő lejártakor fennálló helyzet alapján kell megítélni (2019. március 27-i Bizottság kontra Németország ítélet, C-620/16, EU:C:2019:256, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 55 Igaz – amint arra a szóban forgó három tagállam emlékeztet –, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy a Bizottság feladata, hogy hivatalból és közérdekből felügyelje az uniós jog tagállamok általi alkalmazását, és állapítsa meg az abból eredő kötelezettségszegés esetleges

fennállását, a kötelezettségszegés abbahagyása érdekében (lásd többek között: 2011. április 7-i Bizottság kontra Portugália ítélet, C-20/09, EU:C:2011:214, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 56 Ezt az ítélkezési gyakorlatot azonban akként kell érteni, hogy a kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetekkel összefüggésben a Bizottság kizárólag annak megállapítását kérheti a Bíróságtól – a kötelezettségszegés abbahagyása céljából –, hogy az állítólagos kötelezettségszegés fennáll. A Bizottság a kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetekkel összefüggésben ily módon nem kérheti a Bíróságtól például azt, hogy egy tagállamot egy meghatározott magatartás tanúsítására kötelezzék az uniós jognak való megfelelés céljából (lásd ebben az értelemben: 2011. április 7-i Bizottság kontra Portugália ítélet, C-20/09, EU:C:2011:214, 41. pont).
- 57 A kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset ezzel szemben elfogadható akkor, ha a Bizottság mindössze annyit kér, hogy a Bíróság állapítsa meg az állítólagos kötelezettségszegés fennállását, többek között egy, a jelen ügybelihez hasonló helyzetben, amelyben az állítólagosan megsértett másodlagos uniós jogi aktust az indokolással ellátott véleményben meghatározott határidő lejártát követően már nem kellett alkalmazni.
- 58 Figyelemmel ugyanis a jelen ítélet 52. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatra, egy ilyen kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset teljes mértékben illeszkedik az EUMSZ 258. cikkben előírt eljárással elérni kívánt célkitűzésbe, amennyiben ez a kereset annak a Bíróság általi objektív megállapítására irányul, hogy egy tagállam nem tartotta tiszteletben a valamely másodlagos jogi aktusban előírt kötelezettségeket, továbbá lehetővé teszi annak meghatározását, hogy egy tagállam egy adott esetben megsértette-e az uniós jogot.
- 59 Ezzel összefüggésben meg kell állapítani, hogy a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat alkalmazási időszaka 2017. szeptember 17-én, illetve szeptember 26-án véglegesen lejárt (lásd ebben az értelemben: 2017. szeptember 6-i Szlovákia és Magyarország kontra Tanács ítélet, C-643/15 és C-647/15, EU:C:2017:631, 94. pont).
- 60 A szóban forgó három tagállam e tekintetben arra a körülményre hivatkozik, hogy már nem lehetséges orvosolni az állítólagos kötelezettségszegést, mivel a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat alkalmazási időszaka véglegesen lejárt. Márpedig ez a körülmény még megállapítása esetén sem eredményezheti a jelen keresetek elfogadhatatlanságát.
- 61 A szóban forgó három tagállamnak ugyanis feljárnak a velük szemben felrótt kötelezettségszegésnek az indokolással ellátott véleményekben előírt határidő lejártá, azaz 2017. augusztus 23. előtti, tehát a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat alkalmazási időszakának lejártá előtti, oly módon való abbahagyását, hogy a 2015/1523 határozat és/vagy a 2015/1601 határozat 5. cikkének (2) bekezdésén alapuló áthelyezési kötelezettségvállalásokat tesznek és tényleges áthelyezéseket teljesítenek a 2015/1523 határozat 5. cikkének (4)–(11) bekezdéséből és/vagy a 2015/1601 határozat 5. cikkének (4)–(11) bekezdéséből eredő kötelezettségeik teljesítése révén, amint azt a Bizottság egyébként számos levélben, valamint az áthelyezésről és az áttelepítésről szóló több havi közleményében tőlük kérte.
- 62 Mivel az indokolással ellátott véleményekben ekként rögzített határidő lejártakor a tagállamoknak a 2015/1523 határozatból és a 2015/1601 határozatból eredő kötelezettségei még mindig hatályban voltak, továbbá mivel – amint azzal a Bizottság érvel, anélkül hogy a három tagállam ezt vitatná – az érintett három tagállam akkor sem teljesítette ezeket a kötelezettségeket, amikor a Bizottság feljárnak számukra azt a lehetőséget, hogy ezt legkésőbb az említett időpontig megtehetik, ez az intézmény – az említett határozatok alkalmazási időszakának végső lejártá ellenére – megindíthatja az állítólagos kötelezettségszegések Bíróság általi megállapítására irányuló jelen kereseteket.

- 63 Ha a szóban forgó három tagállam érvelését el kellene fogadni, minden olyan tagállam, amely magatartásával sérti az EUMSZ 78. cikk (3) bekezdése alapján elfogadott és az e rendelkezés értelmében vett „átmeneti intézkedésként” csupán korlátozott időszakra alkalmazandó valamely határozat – és ez a helyzet a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat esetében – célkitűzésének megvalósítását (lásd ebben az értelemben: 2017. szeptember 6-i Szlovákia és Magyarország kontra Tanács ítélet, C-643/15 és C-647/15, EU:C:2017:631, 90. és 94. pont), elkerülhetné a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárást pusztán amiatt, hogy ez a kötelezettségszegés olyan uniós jogi aktusra vonatkozik, amelynek alkalmazási időszaka az indokolással ellátott véleményben rögzített határidő lejárta után véglegesen lejárt, aminek következtében a tagállamok hasznot húzhatnának a saját hibájukból (lásd analógia útján: 2019. március 27-i Bizottság kontra Németország ítélet, C-620/16, EU:C:2019:256, 48. pont).
- 64 Ilyen esetben a Bizottság számára tehát lehetetlen lenne az, hogy az őt az EUMSZ 258. cikk alapján megillető hatáskörök keretén belül az érintett tagállammal szemben a Bíróság előtt fellépjen azért, hogy megállapítsa az ilyen kötelezettségszegést és az EUSZ 17. cikk értelmében rá bízott, a Szerződések őre feladatának teljes mértékben eleget tegyen (2019. március 27-i Bizottság kontra Németország ítélet, C-620/16, EU:C:2019:256, 49. pont).
- 65 Ráadásul a jelen ügybeliekhez hasonló körülmények között az EUMSZ 78. cikk (3) bekezdése alapján elfogadott határozatok – mint a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat – megsértése miatt valamely tagállammal szemben indított, kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset elfogadhatatlanságának megállapítása káros lenne mind az e határozatok kötelező jellegére, mind pedig általánosságban azon értékek tiszteletben tartására nézve, amelyeken az Unió az EUSZ 2. cikknek megfelelően alapul, és amelyek között szerepel többek között a jogállamiság (lásd analógia útján: 2019. március 27-i Bizottság kontra Németország ítélet, C-620/16, EU:C:2019:256, 50. pont).
- 66 Másfelől, a szóban forgó kötelezettségszegések megállapítása – többek között – a tagállamnak a kötelezettségszegése következtében más tagállamokkal, az Unióval vagy magánszemélyekkel szemben felmerülő felelősségének megállapítása céljából továbbra is jelentőséggel bír (lásd ebben az értelemben: 1973. február 7-i Bizottság kontra Olaszország ítélet, 39/72, EU:C:1973:13, 11. pont).
- 67 Végezetül azt az érvet illetően, amely szerint a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat alkalmazási időszakának végleges lejártát követően a Bizottságnak már nem fűződik érdeke a keresetindításhoz, fel kell idézni a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatában rögzített azon elvet, amely szerint a Bizottság nem köteles a keresetindításhoz fűződő érdekét bizonyítani, sem azokat az indokokat közölni, amelyek miatt a kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset megindítása mellett döntött (2016. március 3-i Bizottság kontra Málta ítélet, C-12/14, EU:C:2016:135, 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 68 E tekintetben igaz – amint azzal a Lengyel Köztársaság érvel –, hogy egy olyan helyzetben, amelyben a keresetet akkor indították, amikor a kötelezettségszegés az állítólagosan megsértett rendelkezések új uniós jogi rendelkezésekkel való felváltása miatt gyakorlatilag befejeződött, a Bíróság jelezte, hogy – a jelen ítélet előző pontjában felidézett elv alóli kivételként – anélkül, hogy értékelhetné a Bizottság által indított kereset alapjául szolgáló célszerűségi okokat, az ő feladata vizsgálni, hogy egy múltbeli magatartásra vonatkozó kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset olyan keresetet képez-e, amelyhez még „kellő mértékű érdek” fűződik (lásd ebben az értelemben: 1970. július 9-i Bizottság kontra Franciaország ítélet, 26/69, EU:C:1970:67, 9. és 10. pont).
- 69 Meg kell azonban állapítani, hogy a jelen kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárásokban szóban forgó helyzet nem tartozik a jelen ítélet előző pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatban említett konkrét helyzetbe, amely előbbi helyzetet az állítólagosan megsértett uniós jogi rendelkezések új rendelkezésekkel való, a szóban forgó kötelezettségszegésnek gyakorlatilag véget vető felváltása jellemez.

- 70 Ezen túlmenően és mindenestre a jelen ügyben nem lehet megkérdőjelezni, hogy a Bizottságnak érdeke fűződött a keresetindításhoz. Egyrésztől ugyanis az indokolással ellátott véleményekben rögzített határidő akkor járt le, amikor a felrótt kötelezettségszegések még fennálltak. Másrésztől – amint arra indítványának 105. pontjában a főtanácsnok szintén rámutatott – ez a három ügy fontos kérdéseket vet fel az uniós joggal kapcsolatban, köztük azt, hogy hivatkozhat-e egy tagállam az EUMSZ 72. cikkre ahhoz – és adott esetben milyen feltételek mellett –, hogy mellőzze az EUMSZ 78. cikk (3) bekezdése alapján elfogadott olyan határozatok alkalmazását, amelyek kötelező jellege nem vitatott és amelyek jelentős számú nemzetközi védelmet kérelmező áthelyezését írják elő a szolidaritás és a felelősség tagállamok közötti igazságos megosztása elvének tiszteletben tartása mellett, amely elv – az EUMSZ 80. cikk értelmében – az Unió menekültügyi politikájára irányadó (lásd analógia útján: 1970. július 9-i Bizottság kontra Franciaország ítélet, 26/69, EU:C:1970:67, 11. és 13. pont).
- 71 Ennélfogva el kell utasítani az arra alapított elfogadhatatlansági kifogásokat, hogy a keresetek okafogyottak és ellentmondanak az EUMSZ 258. cikkben említett eljárás célkitűzésének, mint ahogyan az arra alapított elfogadhatatlansági kifogásokat is, hogy a Bizottság nem hivatkozik elegendő érdekre.

A C-715/17. és a C-718/17. sz. ügyben előterjesztett, az egyenlő bánásmód elvének megsértésére alapított elfogadhatatlansági kifogásokról

– A felek érvelése

- 72 A C-718/17. sz. ügyben Magyarország előadja, hogy a kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetek elfogadhatatlanok, mivel a Bizottság – azzal, hogy csupán a szóban forgó három tagállammal szemben indított keresetet, holott a tagállamok többsége nem tartotta maradéktalanul tiszteletben a 2015/1523 határozatból és/vagy a 2015/1601 határozatból eredő kötelezettségeit – megsértette az egyenlő bánásmód elvét, ekként pedig túllépte az EUMSZ 258. cikkben rá ruházott mérlegelési jogkört.
- 73 A C-715/17. sz. ügyben a Lengyel Köztársaság lényegében ugyanilyen jellegű elfogadhatatlansági kifogást terjeszt elő.
- 74 A Bizottság vitatja ezeket az érveket.

– A Bíróság álláspontja

- 75 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy a Bizottság mérlegelési jogkörrel rendelkezik a tagállammal szembeni keresetindítás célszerűségének eldöntését, a tagállam által megszegett rendelkezések meghatározását, valamint a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás tagállammal szembeni megindítása időpontjának kiválasztását illetően, az e döntéseket meghatározó megfontolások pedig nem lehetnek kihatással a kereset elfogadhatóságára (2017. szeptember 19-i Bizottság kontra Írország [Regisztrációs adó] ítélet, C-552/15, EU:C:2017:698, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 76 A Bíróság ily módon már megállapította, hogy – figyelemmel erre a mérlegelési mozgástérre – a valamely tagállammal szembeni kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset hiánya nem releváns egy másik tagállammal szemben indított kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset elfogadhatóságának értékelése szempontjából (2016. március 3-i Bizottság kontra Málta ítélet, C-12/14, EU:C:2016:135, 25. pont).
- 77 Ráadásul a Bizottság – amint erre a tárgyaláson emlékeztetett – a migránsok EU-n belüli áthelyezéséről és áttelepítéséről szóló tizenkettedik jelentésben egyértelműen jelezte, hogy kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárást indíthat azokkal a tagállamokkal szemben, amelyek még egyetlen nemzetközi védelmet kérelmezőt sem helyeztek át – a Lengyel Köztársaság és Magyarország esetében

ez volt a helyzet –, és/vagy amelyek már több mint egy éve nem tettek a Görögországból és Olaszországból való áthelyezésre irányuló kötelezettségvállalásokat – a Lengyel Köztársaság és a Cseh Köztársaság esetében ez volt a helyzet –, kivéve ha ezek haladéktalanul, illetve legkésőbb egy hónapon belül ilyen kötelezettségvállalásokat tesznek és tényleges áthelyezéseket végeznek.

- 78 Ezt követően az Európai Parlamenthez, az Európai Tanácshoz és a Tanácshoz intézett 2017. június 13-i közleményében – tizenharmadik jelentés a migránsok EU-n belüli áthelyezéséről és áttelepítéséről (COM(2017) 330 final), a Bizottság megállapította, hogy a migránsok EU-n belüli áthelyezéséről és áttelepítéséről szóló tizenkettedik jelentésben tett felhívást követően a Lengyel Köztársaság, Magyarország és a Cseh Köztársaság kivételével valamennyi tagállam rendszeres jelleggel tett kötelezettségvállalásokat a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat 5. cikkének (2) bekezdése alapján, jelezte továbbá, hogy ennél fogva úgy határozott, e három tagállammal szemben kötelezettségzegés megállapítása iránti eljárást indít.
- 79 Ebben a kontextusban, teljes mértékben illeszkedett az e határozatok által elérni kívánt célkitűzésbe a Bizottság által tett lépés, amennyiben az annak biztosítására irányul, hogy a Görög Köztársaságon és az Olasz Köztársaságon kívüli valamennyi olyan tagállam, amelyekre vonatkoztak a 2015/1523 határozatból és a 2015/1601 határozatból eredő áthelyezési kötelezettségek, teljesítse ezeket a kötelezettségeket.
- 80 Emlékeztetni kell ugyanis arra, hogy a 2015/1523 határozatban és a 2015/1601 határozatban előírt ideiglenes intézkedésekkel járó terheket – mivel e határozatokat az EUMSZ 78. cikk (3) bekezdése értelmében azzal a céllal fogadták el, hogy segítsenek a Görög Köztársaságnak és az Olasz Köztársaságnak egy olyan szükséghelyzet hatékonyabb kezelésében, amelyet harmadik országok állampolgárainak a területükre irányuló hirtelen beáramlása jellemez – főszabály szerint az összes többi tagállam között kell elosztani, a szolidaritás és a felelősség tagállamok közötti igazságos megosztása elvének megfelelően, tekintve hogy az EUMSZ 80. cikknek megfelelően ez az elv az irányadó az uniós menekültügyi politikára (lásd ebben az értelemben: 2017. szeptember 6-i Szlovákia és Magyarország kontra Tanács ítélet, C-643/15 és C-647/15, EU:C:2017:631, 291. pont).
- 81 A Bizottság lépése ily módon a jelen ügyben egy, a Lengyel Köztársaságnak, Magyarországnak és a Cseh Köztársaságnak felrótt kötelezettségzegések súlyosságával és tartósságával kapcsolatos semleges és objektív kritériumon alapul, amely – a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat imént felidézett célkitűzésére figyelemmel – lehetővé teszi e három tagállam helyzetének a többi tagállamtól való megkülönböztetését, köztük azon tagállamokétól, amelyek nem tartották teljes mértékben tiszteletben az e határozatokból eredő kötelezettségeiket.
- 82 Ebből következik, hogy a Bizottság a jelen ügyben egyáltalán nem lépte túl az őt az EUMSZ 258. cikkel összefüggésben megillető mérlegelési mozgástér korlátait azzal, hogy úgy határozott, kötelezettségzegés megállapítása iránti eljárást indít a Lengyel Köztársasággal, Magyarországgal és a Cseh Köztársasággal szemben, más tagállamokkal szemben azonban nem. Ennél fogva az egyenlő bánásmód elvére alapított elfogadhatatlansági kifogásokat el kell utasítani.

A C-718/17. sz. ügyben előterjesztett, a pert megelőző eljárás során a védelemhez való jog megsértésére alapított elfogadhatatlansági kifogásról

– A felek érvelése

- 83 A C-718/17. sz. ügyben Magyarország elsősorban azt rója fel a Bizottsággal szemben, hogy a pert megelőző eljárás során nem tartotta tiszteletben a védelemhez való jogát, amennyiben a felszólító levélben és az indokolással ellátott véleményben meghatározott négyhetes válaszadási határidő túlságosan rövid volt, eltért a szokásos két hónapos határidőtől, és azt nem igazolta jogszerű szükséghelyzet.

- 84 E tagállam szerint a Bizottság különösen azzal sértette meg Magyarországot védelemhez való jogát, hogy elutasította az indokolással ellátott véleményben meghatározott válaszadási határidő meghosszabbítása iránti kérelmét.
- 85 Magyarország azzal érvel, hogy mivel a Bizottság csak 2017 júniusában azaz a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat alkalmazási időszaka lejáratának időpontjához viszonylag közeli időpontban határozott úgy, hogy megindítja a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárásokat a szóban forgó három tagállammal szemben, saját maga idézte elő az általa hivatkozott sürgősséget. A túlzottan rövid válaszadási határidőkre és a pert megelőző eljárással kapcsolatos sietségre nem egy tényleges sürgősség, hanem az szolgál magyarázatként, hogy a Bizottság az indokolással ellátott véleményben mindenáron úgy akarta meghatározni a szóban forgó tagállamok számára a kötelezettségeik teljesítése tekintetében előírt határidőt, hogy az az előtt járjon le, hogy az említett határozatok alkalmazási időszaka 2017 szeptemberében lejárvon, tette mindezt annak elkerülése céljából, hogy vele szemben a kereseteinek elfogadhatatlanságára hivatkozzanak. A Bizottság által hivatkozott sürgősségnek az is ellentmond, hogy ez az intézmény az indokolással ellátott véleményben meghatározott határidő lejártát követően további négy hónapot várt a jelen keresetek benyújtásával.
- 86 Magyarország másodsorban azt kifogásolja a Bizottsággal szemben, hogy a pert megelőző eljárás során nem jelezte a vele szemben felrótt kötelezettségszegést.
- 87 Magyarország e tekintetben azzal érvel, hogy noha keresetlevelében a Bizottság röviden kifejtette, hogy álláspontja szerint a 2015/1601 határozat 5. cikke (2) bekezdésének megsértése miatt vonja maga után az e határozat 5. cikke (4)–(11) bekezdésének megsértését, ez a magyarázat nem elegendő annak orvosolásához, hogy a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás pert megelőző szakaszában a Bizottság nem határozta meg egyértelműen az ezen eljárás tárgyát képező kötelezettségszegést.
- 88 E tagállam szerint míg a Bizottság a felszólító levél és az indokolással ellátott vélemény indokolásában kizárólag a 2015/1601 határozat 5. cikke (2) bekezdésének megsértését róta fel Magyarországgal szemben, addig e levél és e vélemény következtetéseiben – további elemzés nélkül – az e határozat 5. cikke (4)–(11) bekezdésének megsértését is állította.
- 89 Magyarország érvelése szerint az eljárás tárgyának ez a pontatlansága annak is betudható, hogy a pert megelőző eljárásban a Bizottság több alkalommal hivatkozott mind a 2015/1523 határozat, mind pedig a 2015/1601 határozat megsértésére, holott – önkéntes kötelezettségvállalás hiányában – Magyarország a két határozat közül az első alapján nem volt köteles nemzetközi védelmet kérelmezőket áthelyezni.
- 90 A Bizottság vitatja ezeket az érveket.

– A Bíróság álláspontja

- 91 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából következik, hogy a pert megelőző eljárásnak az a célja, hogy alkalmat biztosítson az érintett tagállam számára egyrészt az uniós jogból eredő kötelezettségeinek teljesítésére, másrészt pedig a Bizottság által megfogalmazott kifogások ellen védekezésül felhozott jogalapjainak a hatékony érvényesítésére. Ezen eljárás szabályos lefolytatása az EUM-Szerződés által előírt lényeges garanciának minősül nemcsak az érintett tagállam jogainak védelme, hanem annak biztosítása érdekében is, hogy az esetleges peres eljárásnak egyértelműen meghatározott jogvita legyen a tárgya (2017. szeptember 19-i Bizottság kontra Írország [Regisztrációs adó] ítélet, C-552/15, EU:C:2017:698, 28. és 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 92 E célkitűzések alapján a Bizottság köteles észszerű határidőt biztosítani a tagállamoknak arra, hogy válaszoljanak a felszólító levélre, valamint arra, hogy eleget tegyenek az indokolással ellátott véleményben foglaltaknak, illetve adott esetben arra, hogy védekezésüket előkészítsék. Az előírt határidő észszerű jellegének értékeléséhez az adott helyzetet jellemző összes körülményt figyelembe kell

venni. Az igen rövid időszakokat ily módon igazolhatják sajátos helyzetek, különösen akkor, ha sürgősen kell orvosolni egy kötelezettségszegést, vagy ha az érintett tagállam már jóval az eljárás megindulása előtt teljes mértékben tisztában van a Bizottság álláspontjával (2001. december 13-i Bizottság kontra Franciaország ítélet, C-1/00, EU:C:2001:687, 65. pont).

- 93 Arra is emlékeztetni kell, hogy a jelen ítélet 75. pontjában már felidézett állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a Bizottság feladata a tagállammal szembeni keresetindítás célszerűségének mérlegelése, a tagállam által megszegett rendelkezések meghatározása, valamint a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás tagállammal szembeni megindítása időpontjának kiválasztása, az e döntéseket meghatározó megfontolások pedig nem lehetnek kihatással a kereset elfogadhatóságára.
- 94 A jelen ügyben, ami elsősorban a felszólító levélben és az indokolással ellátott véleményben meghatározott állítólagosan túlzottan rövid válaszadási határidőkre alapított elfogadhatatlansági kifogást illeti, az áthelyezésről és az áttelepítésről szóló bizottsági jelentésekből egyértelműen kitűnik, hogy ez az intézmény úgy határozott, hogy 2017. június 15-én és június 16-án, tehát a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat 2017. szeptember 17-én, illetve szeptember 26-án befejeződő kétéves alkalmazási időszakának viszonylag előrehaladott szakaszában indítja meg a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárásokat. Ezt a döntést az indokolta, hogy az említett intézmény ezen eljárások megindítása előtt és ezen alkalmazási időszak lejárta előtt még biztosítani akart egy utolsó lehetőséget a szóban forgó három tagállamnak – amelyek vagy nem helyeztek még át egyetlen nemzetközi védelmet kérelmezőt sem, vagy több mint egy éve nem tettek áthelyezési kötelezettségvállalásokat –, hogy legkésőbb egy hónapon belül formális kötelezettségvállalások megtételével és nemzetközi védelmet kérelmezők áthelyezésével teljesítsék az említett határozatokból eredő kötelezettségeiket.
- 95 Másfelől a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárásnak a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat kétéves alkalmazási időszakának viszonylag előrehaladott szakaszában való megindítására irányuló döntés igazoltnak minősül tekintettel arra – amint a Bíróság ezt már megállapította –, hogy nagyszámú nemzetközi védelmet kérelmezőnek a 2015/1601 határozatban előírt áthelyezése új és egyben összetett művelet, amely különösen a tagállami közigazgatási szervek közötti koordináció terén bizonyos ideig tartó előkészítést és végrehajtást tesz szükségessé, mielőtt konkrét hatásokat váltana ki (2017. szeptember 6-i Szlovákia és Magyarország kontra Tanács ítélet, C-643/15 és C-647/15, EU:C:2017:631, 97. pont).
- 96 Ennélfogva – jöllehet a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat alkalmazási időszakának viszonylag közeli lejáratú időpontjaira tekintettel végül 2017 májusában sürgőssé vált annak előirányzása, hogy a szóban forgó három tagállamot kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás révén kötelezzék az említett alkalmazási időszak fennmaradó részében az e határozatokban előírt áthelyezési kötelezettségeik tiszteletben tartására – e sürgősség nem a Bizottság tétlenségének vagy megkésett cselekvésének tudható be, hanem annak, hogy ez a három tagállam tartósan megtagadta a Bizottság arra irányuló ismételt felhívásainak teljesítését, hogy tegyenek eleget ezeknek a kötelezettségeknek.
- 97 Teljes mértékben jogszerű volt a Bizottság részéről az, hogy – a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás megindítása időpontjának megválasztásával kapcsolatos mérlegelési mozgásterén belül – mindenekelőtt kimerítse az összes lehetőséget arra, hogy meggyőzze a szóban forgó három tagállamot, hogy hajtsanak végre áthelyezéseket, és tegyenek formális kötelezettségvállalásokat azzal a céllal, hogy az EUMSZ 80. cikk értelmében az Unió menekültügyi politikájára irányadó, a szolidaritás és a felelősség tagállamok közötti igazságos megosztása elvének tiszteletben tartásával megfelelően hozzájáruljanak a tényleges áthelyezésre irányuló, a 2015/1523 határozattal és a 2015/1601 határozattal elérni kívánt célkitűzésnek, annak biztosítása mellett, hogy az említett tagállamok ne kerüljék el a kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetet abban az esetben, ha úgy határoznak, hogy nem teljesítik a Bizottságnak a kötelezettségeiknek való megfelelésre irányuló utolsó felhívását.
- 98 Ebből következik, hogy a jelen ügyben a Bizottság nem lépte túl ezt a mérlegelési mozgásteret.

- 99 Egyebekben meg kell állapítani, hogy a szóban forgó három tagállamot legalábbis már 2017. május 16-án, a migránsok EU-n belüli áthelyezéséről és áttelepítéséről szóló tizenkettedik jelentés időpontjában tájékoztatta a Bizottság azon szándékáról, hogy velük szemben kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetet akar indítani, ha továbbra is megtagadják a 2015/1523 határozatban és a 2015/1601 határozatban foglaltak teljesítését.
- 100 Ugyanígy, jóval a pert megelőző eljárások 2017. június 15-én és június 16-án való megindítása előtt teljes mértékben tudatában voltak a Bizottság álláspontjának is. A Bizottság érintett három tagállamnak felrótt kötelezettségszegésekkel kapcsolatos álláspontját ugyanis a Bizottság különféle levelekben és az áthelyezésről és áttelepítésről szóló több jelentésben is kiemelte. E körülmények között a szóban forgó négyhetes határidők nem minősülhetnek észszerűtlenül rövidnek.
- 101 Másfelől nem állja meg a helyét az, hogy a felszólító levelekben és az indokolással ellátott véleményekben meghatározott négyhetes válaszadási határidők nem tették lehetővé a szóban forgó tagállamok számára, hogy a pert megelőző eljárásban hasznosan hivatkozzanak védekezési jogalapjaikra a Bizottság által megfogalmazott kifogásokkal szemben.
- 102 A szóban forgó három tagállam ugyanis – ellenkérelmében, viszonyválaszában és beavatkozási beadványában – lényegében megismétli a felszólító levelekre és az indokolással ellátott véleményekre adott válaszában már felhozott érveket.
- 103 Magyarország azon konkrétabb érvét is el kell utasítani, amely szerint a Bizottság nem írhatott volna elő a számára négyhetes válaszadási határidőket, és nem tagadhatta volna meg e határidők meghosszabbítását, mivel azok a 2017-es nyári időszakban jártak le, amikor is az érintett magyar minisztériumnál csökkentett létszámú személyzetnek kellett elkészítenie a választ nemcsak ebben az ügyben, hanem két másik olyan ügyben is, amelyekben az uniós jog összetett értelmezési kérdései merültek fel, és amelyek jelentős erőfeszítéseket igényeltek.
- 104 Magyarország ugyanis 2017. május 16., a migránsok EU-n belüli áthelyezéséről és áttelepítéséről szóló tizenkettedik jelentés időpontja óta tudta, hogy a Bizottság hamarosan kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárást szándékozik kezdeményezni ezzel a tagállammal szemben, ha továbbra sem hajtja végre a 2015/1601 határozatot. Magyarországnak arról is tudnia kellett, hogy ha ez az eljárás megindul, a Bizottság viszonylag rövid válaszadási határidőket lesz kénytelen adni, annak biztosítása céljából, hogy a pert megelőző eljárás az e határozat alkalmazási időszakának 2017. szeptember 26-án való lejáratára előtt befejeződhessen. Következésképpen a jelen ügyben e tagállamnak – többek között a 2017-es nyári időszakban – megfelelő mechanizmust kellett volna előirányoznia ahhoz, hogy a felszólító levélre és az indokolással ellátott véleményre választ adhasson.
- 105 Másodsorban, ami a Bizottság által Magyarországgal szemben a pert megelőző eljárásban megfogalmazott kifogások állítólagos pontatlanságát, konkrétabban pedig azt illeti, hogy a 2015/1601 határozat 5. cikkének (2) bekezdéséből eredő kötelezettségek megsértése és az e határozat 5. cikkének (4)–(11) bekezdéséből eredő kötelezettségek megsértése közötti kapcsolatot csak a keresetlevélben, és igen röviden fejtették ki, meg kell állapítani, hogy a Bizottság mind a felszólító levél, mind pedig az indokolással ellátott vélemény következtetéseiben kifejezetten Magyarország 2015/1601 határozat 5. cikkének (2) bekezdéséből eredő kötelezettségeinek, és „következésképpen” az e határozat 5. cikkének (4)–(11) bekezdésében előírt „más áthelyezési kötelezettségeknek” a megsértését róta fel.
- 106 Ezen túlmenően a felszólító levél és az indokolással ellátott vélemény indokolásában a Bizottság azonos módon és kellően egyértelműen fejtette ki ezt az okozati összefüggést, jelezve, hogy a 2015/1601 határozat 5. cikkének (2) bekezdésében említett kötelezettségvállalások képezik az „első lépést”, amelyre az egyrésztől a Görög Köztársaság és az Olasz Köztársaság, másrésztől pedig az áthelyezési céltagállamok közötti azon részletes és kötelező közigazgatási együttműködési eljárás „épül”, amelynek célja az előbbi két tagállamban található nemzetközi védelmet kérelmezők többi tagállamba való

átadása, jelezve továbbá, hogy e határozat 5. cikkének (4)–(11) bekezdése az áthelyezési céltagállamokra nézve számos pontos és az áthelyezési kötelezettségvállalásból eredő jogi kötelezettséget tartalmaz.

- 107 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a nemzetközi védelmet kérelmezőknek a – valamely áthelyezési céltagállam területére való átadás révén történő – tényleges áthelyezése csak akkor lehetséges, ha az áthelyezési eljárás első szakaszában ez a tagállam ilyen értelmű kötelezettséget vállalt bizonyos számú nemzetközi védelmet kérelmezőre nézve. Ha – a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat 5. cikke (2) bekezdésének megsértésével – ilyen kötelezettségvállalásra nem került sor, akkor ez a kötelezettségzegés a szóban forgó kérelmezőknek az érintett tagállam területére való átadás révén történő tényleges áthelyezésére irányuló eljárás későbbi szakaszaiban szükségszerűen maga után vonja az e határozatok 5. cikkének (4)–(11) bekezdésében előírt, az áthelyezési kötelezettségvállalásból eredő kötelezettségek megsértését.
- 108 Ennélfogva Magyarországnak tudatában kellett lennie a 2015/1601 határozat 5. cikke (2) bekezdésének és e határozat 5. cikke (4)–(11) bekezdésének megsértése közötti nyilvánvaló okozati összefüggésnek.
- 109 Emellett igaz ugyan, hogy a felszólító levélben és az indokolással ellátott véleményben szereplő indokok némelyikében – különösen a jogi keretet leíró indokokban – a Bizottság nemcsak a 2015/1601 határozatra, hanem egyúttal a 2015/1523 határozatra is hivatkozott, holott ez az utóbbi határozat Magyarországra nézve nem volt kötelező, a Magyarországgal szemben felrótt kötelezettségzegés teljesen egyértelmű volt e tagállam számára, figyelemmel a felszólító levélben és az indokolással ellátott véleményben szereplő valamennyi indok – különösen a Bizottság értékelésére vonatkozó, a kizárólag a 2015/1601 határozatra hivatkozó indokok – szövegére. Egyébiránt a Bizottság mind a felszólító levél, mind pedig az indokolással ellátott vélemény következtetéseiben kizárólag e határozat megsértését rója fel Magyarországgal szemben. Ennélfogva nem állja meg a helyét az, hogy a keresetlevélben szereplő bizonyos indokok állítólagos pontatlansága érinthette volna Magyarország védelemhez való jogának gyakorlását.
- 110 A fentiekre figyelemmel el kell utasítani a Magyarország által felhozott, és a pert megelőző eljárás során a védelemhez való jog megsértésére alapított elfogadhatatlansági kifogást.

A C-719/17. sz. ügyben előterjesztett, a keresetlevél pontatlanságára, illetve inkoherenciájára alapított elfogadhatatlansági kifogásról

– A felek érvelése

- 111 A C-719/17. sz. ügyben a Cseh Köztársaság – egy, a Bíróság által a tárgyalás céljából feltett, írásban megválaszolandó kérdésre adott válaszában – azon az alapon vitatta a rá vonatkozó kereset elfogadhatóságát, hogy a keresetlevél nem tartalmazza koherensen és pontosan a vele szemben felrótt kötelezettségzegést. E tekintetben azzal érvel, hogy a kereseti kérelmek nem említik a vele szemben felrótt jogsértés kezdő időpontját, holott mind a felszólító levél, mind pedig az indokolással ellátott vélemény következtetéseiben 2016. augusztus 13. szerepel a jogsértés kezdő időpontjaként. Ezen túlmenően, a keresetlevélben szereplő bizonyos jogalapok vagy 2016. május 13-át, vagy 2016. augusztus 13-át említik e jogsértés kezdő időpontjaként.
- 112 A Bizottság vitatja ezeket az érveket.

– A Bíróság álláspontja

- 113 Emlékeztetni kell arra, hogy a keresetet kizárólag a keresetlevélben foglalt kereseti kérelmek tekintetében kell vizsgálni (2010. szeptember 30-i Bizottság kontra Belgium ítélet, C-132/09, EU:C:2010:562, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 114 Emellett az eljárási szabályzat 120. cikkének c) pontjával kapcsolatos állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy minden keresetlevélnek világosan és pontosan meg kell jelölnie a jogvita tárgyát, valamint tartalmaznia kell a felhozott jogalapok rövid ismertetését annak érdekében, hogy lehetővé tegye az alperes számára védelme előkészítését, a Bíróság számára pedig felülvizsgálati jogköre gyakorlását. Ebből következik, hogy az ilyen kereset alapjául szolgáló alapvető ténybeli és jogi elemeknek magából a keresetlevél szövegéből kell koherens és érthető módon kitűnniük, és a keresetlevélben a kérelmeket egyértelműen kell megfogalmazni, nehogy a Bíróság a határozatában túlterjeszkedjen a kereseti kérelmen, vagy ne határozzon valamely kifogás tekintetében (2019. október 31-i Bizottság kontra Hollandia ítélet, C-395/17, EU:C:2019:918, 52. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 115 A Bíróság azt is megállapította, hogy az EUMSZ 258. cikk alapján indított kereset esetében a keresetnek koherensen és pontosan kell tartalmaznia a kifogásokat annak érdekében, hogy a tagállam és a Bíróság az uniós jog felrótt megsértésének terjedelmét pontosan meg tudja ítélni, ami szükségszerű feltétele annak, hogy az említett állam hasznosan érvelhessen védekezési jogalapjaival, és hogy a Bíróság vizsgálni tudja az állítólagos kötelezettségszegés fennállását (2019. október 31-i Bizottság kontra Hollandia ítélet, C-395/17, EU:C:2019:918, 53. pont).
- 116 Konkrétan a Bizottság keresetének tartalmaznia kell azon okok koherens és részletes kifejtését, amelyek a Bizottságot arra a meggyőződésre vezették, hogy az érintett tagállam nem teljesítette valamely, a Szerződésekből eredő kötelezettségét. Következésképpen a Bizottság által a kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetének alátámasztására előadott jogalapban szereplő ellentmondás nem felel meg az előírt követelményeknek (2016. június 2-i Bizottság kontra Hollandia ítélet, C-233/14, EU:C:2016:396, 35. pont).
- 117 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy jöllehet a Bizottság mind a felszólító levél, mind pedig az indokolással ellátott vélemény következtetéseiben 2016. augusztus 13-ban határozta meg a Cseh Köztársaságnak felrótt jogsértés kezdő időpontját, a C-719/17. sz. ügyben előterjesztett keresetlevélben szereplő kereseti kérelmeknek az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* közzétett változata (HL 2018. C 112., 19. o.) nem említi e jogsértés kezdő időpontjaként sem ezt az időpontot, sem pedig más időpontot.
- 118 Ennélfogva a Cseh Köztársaságnak felrótt magatartásnak a keresetlevélben foglalt kereseti kérelmekben szereplő leírása – mint olyan – bizonyos mértékben pontatlan, illetve nem egyértelmű. E kereseti kérelmek ily módon arra engedhetnek következtetni, hogy ez a tagállam a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat 5. cikkének (2) bekezdéséből eredő kötelezettségeit e határozatok két éves alkalmazási időszakának teljes időtartama alatt megsértette, holott nem vitatott, hogy a Cseh Köztársaság tett áthelyezési kötelezettségvállalásokat e rendelkezések alapján az említett alkalmazási időszakban, és második, egyben utolsó kötelezettségvállalásának időpontja 2016. május 13. volt.
- 119 Mindazonáltal, jöllehet – figyelemmel a jelen ítélet 113. pontjában megállapítottakra – sajnálatos a C-719/17. sz. ügyben előterjesztett keresetlevélben foglalt kereseti kérelmeknek ez a pontatlansága vagy egyértelműségük ilyen hiánya, meg kell állapítani, hogy a keresetlevél indokolásából kellően egyértelműen kitűnik – és a válasz is megerősíti –, hogy a Bizottság által a Cseh Köztársasággal szemben felrótt pontos kötelezettségszegés abban áll, hogy a Cseh Köztársaság 2016. május 13. után nem tett több áthelyezési kötelezettségvállalást a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat 5. cikkének (2) bekezdése alapján. Márpedig – mivel az említett rendelkezések értelmében ilyen kötelezettségvállalásokat „legalább háromhavonta” kell tenni – a Cseh Köztársasággal szemben felrótt kötelezettségszegés kezdő időpontja szükségszerűen 2016. augusztus 13., amint azt a Bizottság egyébként mind a felszólító levél és az indokolással ellátott vélemény következtetéseiben, mind pedig a keresetlevélben szereplő indokolás bizonyos részeiben kifejezetten említette.

- 120 Ebből következik, hogy a Cseh Köztársaság észszerűen nem tévedhetett a kötelezettségei Bizottság által vele szemben felrótt megsértésének pontos kezdő időpontját illetően, valamint hogy e kötelezettségszegéssel összefüggésben ténylegesen gyakorolhatta védelemhez való jogát (lásd analógia útján: 2011. május 5-i Bizottság kontra Portugália ítélet, C-267/09, EU:C:2011:273, 28. pont; 2019. október 31-i Bizottság kontra Hollandia ítélet, C-395/17, EU:C:2019:918, 57. pont). Ugyanígy e körülmények között nem merül fel semmilyen kockázata annak, hogy a Bíróság túlterjeszkedik a kereseti kérelmen.
- 121 Ennélfogva el kell utasítani azt az elfogadhatatlansági kifogást, amelyet a Cseh Köztársaság a C-719/17. sz. ügyben előterjesztett keresetlevél pontatlanságára, illetve inkoherenciájára alapít.
- 122 A C-718/17. sz. ügyet illetően azt is hangsúlyozni kell, hogy jóllehet az indokolással ellátott véleményben a Bizottság a Magyarországnak felrótt jogsértés kezdő időpontjaként 2015. december 25-t határozta meg, az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* (HL 2018. C 112., 19. o.) közzétett kereseti kérelmek e tekintetben egyáltalán nem említenek időpontot. E körülmények között – és mivel a Bíróság elé terjesztett jogvita tárgyát behatárolja az indokolással ellátott vélemény (lásd többek között: 1998. június 18-i Bizottság kontra Olaszország ítélet, C-35/96, EU:C:1998:303, 28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat) – az ezen ügyben előterjesztett kereset abban a részében elfogadható, amely szerint Magyarország 2015. december 25-től állítólagosan nem tett eleget a 2015/1601 határozat 5. cikkének (2) és (4)–(11) bekezdéséből eredő kötelezettségeinek.
- 123 A fentiek összességére figyelemmel – és az előző pontban szereplő pontosítás sérelme nélkül – meg kell állapítani, hogy a kötelezettségszegés megállapítása iránti három kereset elfogadható.

Az ügy érdeméről

Az állítólagos kötelezettségszegések fennállásáról

- 124 Emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 258. cikk szerinti kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás keretében a Bizottságot terheli annak bizonyítása, hogy a hivatkozott kötelezettségszegés fennáll, és a Bizottságnak kell az említett kötelezettségszegés vizsgálatához szükséges bizonyítékokat a Bíróság előtt bemutatnia, anélkül hogy bármiféle vélelemre támaszkodhatna (2010. november 18-i Bizottság kontra Portugália ítélet, C-458/08, EU:C:2010:692, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 125 A jelen ügyben a Bizottság azt rója fel a Lengyel Köztársasággal szemben, hogy 2016. március 16. óta, Magyarországgal szemben, hogy 2015. december 25. óta, a Cseh Köztársasággal szemben pedig, hogy 2016. augusztus 13. óta nem teljesítette a 2015/1523 határozat 5. cikkének (2) bekezdéséből és/vagy a 2015/1601 határozat 5. cikkének (2) bekezdéséből eredő kötelezettségeit, valamint következésképpen a 2015/1523 határozat 5. cikkének (4)–(11) bekezdéséből és/vagy a 2015/1601 határozat 5. cikkének (4)–(11) bekezdéséből eredő további áthelyezési kötelezettségeket.
- 126 E tekintetben meg kell egyrészt állapítani, hogy az áthelyezési kötelezettségvállalások legalább háromhavonta történő megtételére irányuló kötelezettség megfogalmazása azonos a 2015/1523 határozat 5. cikkének (2) bekezdésében és a 2015/1601 határozat 5. cikkének (2) bekezdésében, valamint hogy a tényleges áthelyezésre irányuló, további kötelezettségek megfogalmazása lényegében azonos a 2015/1523 határozat 5. cikkének (4)–(11) bekezdésében és a 2015/1601 határozat 5. cikkének (4)–(11) bekezdésében, az említett 5. cikk (4) és (9) bekezdésében található néhány szövegbeli eltérés pedig nem releváns a három kereset megalapozottsága értékelésének szempontjából.

- 127 Másrészt – a jelen ítélet 107. pontjában már megállapítottaknak megfelelően – nyilvánvaló okozati összefüggés áll fenn a 2015/1523 határozat 5. cikke (2) bekezdésének és/vagy a 2015/1601 határozat 5. cikke (2) bekezdésének, valamint a 2015/1523 határozat 5. cikke (4)–(11) bekezdésének és/vagy a 2015/1601 határozat 5. cikke (4)–(11) bekezdésének megsértése között, amely okozati összefüggéssel kapcsolatban a szóban forgó három tagállam észszerűen nem tévedhetett.
- 128 Az áthelyezési eljárásban bekövetkező, későbbi kötelezettségekről van ugyanis szó, ily módon, ha az e határozatok 5. cikkének (2) bekezdésében előírt kötelezettséget nem tartják tiszteletben, amennyiben nem tesznek kötelezettségvállalást bizonyos számú nemzetközi védelmet kérelmező áthelyezésére, akkor a kötelezettségvállalásokkal érintett nemzetközi védelmet kérelmezők tényleges áthelyezése céljából az e határozatok 5. cikkének (4)–(11) bekezdésében előírt kötelezettségeket sem tartják tiszteletben.
- 129 Meg kell állapítani, hogy a szóban forgó három tagállam nem vitatja, hogy 2017. augusztus 23-án, az indokolással ellátott véleményekben meghatározott határidő végén fennállt a 2015/1523 határozat 5. cikkének (2) bekezdéséből és/vagy a 2015/1601 határozat 5. cikkének (2) bekezdéséből eredő kötelezettségeik megszegése, ily módon úgy kell tekinteni, hogy e kötelezettségszegéseknek, következésképpen pedig a 2015/1523 határozat 5. cikkének (4)–(11) bekezdéséből és/vagy a 2015/1601 határozat 5. cikkének (4)–(11) bekezdéséből eredő további áthelyezési kötelezettségeik megszegésének fennállása megállapítást nyert.
- 130 E kötelezettségszegéseket azért sem lehet vitatni, mert az áthelyezésről és az áttelepítésről szóló különféle havi jelentésekben – amelyekről a szóban forgó három tagállam vitathatatlanul tudomással bírt – a Bizottság többek között a 2015/1523 határozatban és a 2015/1601 határozatban előírt, Görögországból és Olaszországból való áthelyezések előrehaladási állapotát követte nyomon, és minden egyes áthelyezési céltagállam esetében feltüntette, hogy hány nemzetközi védelmet kérelmező vonatkozásában tett áthelyezési kötelezettségvállalásokat, valamint hogy hány nemzetközi védelmet kérelmezőt helyezett át ténylegesen. Márpedig e jelentések tanúsítják a Bizottság által állított és a jelen ítélet 125. pontjában felidézett kötelezettségszegések ténylegességét.
- 131 A Cseh Köztársaság esetében a vele szemben felrótt kötelezettségszegés fennállása a jelen ítélet 31. pontjában említett 2017. június 5-i 439. sz. határozatból is egyértelműen kitűnik, amelyben ez a tagállam úgy határozott, hogy felfüggeszti az Európai Tanács 2015. június 25–26-i ülésén vállalt, a tagállamok kormányai Európai Tanács keretében ülésező képviselőinek 2015. július 20-i találkozásán hivatalossá tett és a 2015/1523 határozattal végrehajtott kötelezettségeinek végrehajtását, valamint a 2015/1601 határozatból eredő kötelezettségeinek végrehajtását.
- 132 Meg kell tehát állapítani, hogy a szóban forgó, kötelezettségszegés megállapítása iránti három eljárásban a Bizottság bizonyította az állítólagos kötelezettségszegések fennállását.
- 133 Ugyanakkor a szóban forgó három tagállam előterjeszt egy sor olyan érvet, amelyek véleményük szerint igazolják a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat alkalmazásának az általuk történt mellőzését. Egyrészt a közrend fenntartásával, illetve a belső biztonság megőrzésével kapcsolatos tagállami hatáskörökre vonatkozóan a Lengyel Köztársaság és Magyarország által az EUSZ 4. cikk (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett EUMSZ 72. cikkre alapított érvekről, másrészt pedig a Cseh Köztársaság által az e határozatokban előírt áthelyezési mechanizmus állítólagos működésképtelenségére és hatékonyságának állítólagos hiányára alapított érvekről van szó.

A Lengyel Köztársaság és Magyarország által az EUSZ 4. cikk (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett EUMSZ 72. cikkre alapított védekezési jogalapokról

A felek érvelése

- 134 A Lengyel Köztársaság és Magyarország lényegében azzal érvel, hogy a jelen ügyben az EUSZ 4. cikk (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett, a közrend fenntartásával és a belső biztonság megőrzésével kapcsolatban – az EUM-Szerződés V. címében említett, a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségre vonatkozóan elfogadott jogi aktusokkal összefüggésben – számukra kizárólagos hatáskört fenntartó EUMSZ 72. cikk értelmében jogosultak voltak mellőzni a másodlagos jogi, tehát a hierarchiát tekintve alacsonyabb szintű, a 2015/1523 határozatból és/vagy a 2015/1601 határozatból eredő kötelezettségeik alkalmazását, amely jogi aktusokat az EUMSZ 78. cikk (3) bekezdése alapján fogadtak el, és amelyek így az V. cím alá tartoznak.
- 135 E tagállamok azzal érvelnek, hogy az EUMSZ 72. cikk alapján döntöttek úgy, hogy mellőzik a 2015/1523 határozat és/vagy a 2015/1601 határozat alkalmazását. Úgy vélik, hogy – azon kockázatok értékelése alapján, amelyeket olyan szélsőséges és veszélyes személyeknek a területükre történő esetleges áthelyezése jelenthet, akik erőszakos, vagy akár terroristacselekményekben vehetnek részt – az e határozatok 5. cikkében előírt áthelyezési mechanizmus, a görög és az olasz hatóságok által alkalmazott formájában, nem tette lehetővé számukra, hogy teljes mértékben biztosítsák a közrend fenntartását és a belső biztonság megőrzését.
- 136 Az említett tagállamok e tekintetben az áthelyezési mechanizmus alkalmazása közben felmerülő, többek között az áthelyezendő nemzetközi védelmet kérelmezők személyazonosságának és származási országának kellő bizonyossággal történő megállapításával kapcsolatos számos problémára utalnak, amelyeket súlyosbított az, hogy a görög és az olasz hatóságok nem működtek együtt az áthelyezési eljárás során, különösen annak megtagadásával, hogy az áthelyezési céltagállamok összekötő tisztviselői meghallgassák az érintett kérelmezőket az átadásuk előtt.
- 137 A Lengyel Köztársaság konkrétan úgy véli, hogy az EUMSZ 72. cikk nem képez olyan rendelkezést, amelyre tekintettel meg lehet kérdőjelezni egy uniós jogi aktus érvényességét. Éppen ellenkezőleg: kollíziós szabályhoz hasonló szabályról van szó, amely értelmében a közrend fenntartásával és a belső biztonság megőrzésével kapcsolatos tagállami előjogok elsőbbséget élveznek a tagállamok másodlagos jogi kötelezettségeivel szemben. Valamely tagállam – azért, hogy ne hajtson végre egy, a Szerződés V. címével összefüggésben hozott jogi aktust – minden olyan alkalommal hivatkozhat az EUMSZ 72. cikkre, amikor úgy véli, hogy akár csak potenciális kockázat áll fenn a közrend fenntartására és a belső biztonság megőrzésére nézve, amelyek az ő hatáskörébe tartoznak. E tekintetben a tagállamok igen széles mérlegelési mozgástérrel rendelkeznek, és ahhoz, hogy az EUMSZ 72. cikkre hivatkozhasanak, pusztán a közrend fenntartására és a belső biztonság megőrzésére nézve fennálló kockázat valószínűségét kell bizonyítaniuk.
- 138 A Cseh Köztársaság – anélkül, hogy az EUMSZ 72. cikkre alapított külön védekezési jogalapot hozna fel – a maga részéről előadja, hogy figyelemmel a közbiztonságot fenyegető azon veszélyekre, amelyekkel a vallási szempontból esetlegesen szélsőséges személyek áthelyezése jár, biztosítani kell, hogy minden áthelyezési céltagállam megőrizhesse belső biztonságát. Márpedig a belső biztonság e megőrzése kiváltképpen az érintett személyekre vonatkozó elegendő információ hiányában, továbbá amiatt nem volt biztosított, hogy lehetetlen volt az annak vizsgálatát célzó meghallgatások lefolytatása, hogy az érintett nemzetközi védelmet kérelmezők nem jelentenek fenyegetést az áthelyezési céltagállamban a nemzetbiztonságra vagy a közrendre nézve.

A Bíróság álláspontja

- 139 A jogállamiságon alapuló Unióban az uniós intézmények jogi aktusainak jogszerűségét vélelmezni kell. Mivel a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat – elfogadásától kezdve – kötelező jelleggel bírt a Lengyel Köztársaságra és a Cseh Köztársaságra nézve, e tagállamok ezeket az uniós jogi aktusokat kötelesek voltak tiszteletben tartani és azokat a teljes kétéves alkalmazási időszakukban végrehajtani. A 2015/1601 határozatot illetően ugyanez vonatkozik Magyarországra, amely jogi aktus – elfogadásától kezdve és teljes kétéves alkalmazási időszakában – kötelező jelleggel bírt e tagállamra nézve (lásd analógia útján: 2019. március 27-i Bizottság kontra Németország ítélet, C-620/16, EU:C:2019:256, 85. pont).
- 140 A 2015/1523 határozatnak és a 2015/1601 határozatnak e kötelező jellegén egyáltalán nem változtat az, hogy a 2015/1601 határozat jogszerűségét Magyarország és a Szlovák Köztársaság a Bíróság előtt az EUMSZ 263. cikkben alapuló megsemmisítés iránti keresetben vitatta, amely eljárásokba a Lengyel Köztársaság e két tagállam támogatása végett beavatkozott. Egyebekben e tagállamok egyike sem kérte az EUMSZ 278. és EUMSZ 279. cikk alapján ezen utóbbi határozat végrehajtásának felfüggesztését vagy ideiglenes intézkedéseknek a Bíróság általi elfogadását, ily módon e 278. cikk értelmében e megsemmisítés iránti keresetek nem voltak halasztó hatályúak (lásd analógia útján: 2019. március 27-i Bizottság kontra Németország ítélet, C-620/16, EU:C:2019:256, 86. és 87. pont).
- 141 Egyebekben pedig 2017. szeptember 6-i Szlovákia és Magyarország kontra Tanács ítéletében (C-643/15 és C-647/15, EU:C:2017:631) a Bíróság elutasította ezeket a 2015/1601 határozatra irányuló megsemmisítés iránti kereseteket, ekként pedig megerősítette az említett határozat jogszerűségét.
- 142 A jelen ügyben a Lengyel Köztársaság és Magyarország – jelezve, hogy nem szándékozik a 2015/1523 határozat és/vagy a 2015/1601 határozat EUMSZ 72. cikkre tekintettel fennálló jogellenességére hivatkozni – előadja, hogy ez a cikk lehetővé tette számára e határozatok, vagy e határozatok valamelyike alkalmazásának mellőzését.
- 143 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata értelmében jóllehet a tagállamok feladata a területükön a közrend biztosítását, valamint a saját belső és külső biztonságuk biztosítását szolgáló intézkedések meghozatala, ebből nem következik, hogy az ilyen intézkedések teljes mértékben kívül esnek az uniós jog hatályán. Amint azt ugyanis a Bíróság már megállapította, a Szerződés a közrendet vagy a közbiztonságot esetlegesen érintő esetekben alkalmazható kifejezett eltéréseket csak az EUMSZ 36., az EUMSZ 45., az EUMSZ 52., az EUMSZ 65., az EUMSZ 72., az EUMSZ 346. és az EUMSZ 347. cikkben ír elő, amelyek kivételes és jól körülhatárolt esetekre vonatkoznak. Ebből nem vonható le az a következtetés, hogy létezne olyan, a Szerződésben benne rejlő általános fenntartás, amely minden, a közrend vagy a közbiztonság érdekében elfogadott intézkedést kizár az uniós jog hatálya alól. Az ilyen, a Szerződés rendelkezéseinek meghatározott feltételein kívüli fenntartás létezésének elismerése az uniós jog kötelező jellegét és egységes alkalmazását veszélyeztetné (lásd ebben az értelemben többek között: 2009. december 15-i Bizottság kontra Dánia ítélet, C-461/05, EU:C:2009:783, 51. pont; 2010. március 4-i Bizottság kontra Portugália ítélet, C-38/06, EU:C:2010:108, 62. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 144 Ezen túlmenően, az EUMSZ 72. cikkben előírt eltérést – a különösen az EUMSZ 346. cikkben és az EUMSZ 347. cikkben előírt eltérésekkel kapcsolatos állandó ítélkezési gyakorlat értelmében – szigorúan kell értelmezni (lásd ebben az értelemben: 2009. december 15-i Bizottság kontra Dánia ítélet, C-461/05, EU:C:2009:783, 52. pont; 2010. március 4-i Bizottság kontra Portugália ítélet, C-38/06, EU:C:2010:108, 63. pont).
- 145 Ebből következik, hogy jóllehet az EUMSZ 72. cikk előírja, hogy a Szerződés V. címe nem érinti a közrend fenntartásával, illetve a belső biztonság megőrzésével kapcsolatos tagállami hatáskörök gyakorlását, azt nem lehet olyan módon értelmezni, hogy a tagállamokra olyan hatáskört ruház, amely

alapján azok pusztán az említett hatáskörökre hivatkozva eltérhetnek a Szerződés rendelkezéseitől (lásd analógia útján: 2009. december 15-i Bizottság kontra Dánia ítélet, C-461/05, EU:C:2009:783, 53. pont; 2010. március 4-i Bizottság kontra Portugália ítélet, C-38/06, EU:C:2010:108, 64. pont).

- 146 Így a közrend vagy a nemzetbiztonság fenntartására vonatkozó követelmények tartalmát az egyes tagállamok nem határozhatják meg egyoldalúan az uniós intézmények ellenőrzése nélkül (lásd ebben az értelemben: 2015. június 11-i Zh. és O. ítélet, C-554/13, EU:C:2015:377, 48. pont; 2018. május 2-i K. és H. F. [Tartózkodási jog és állítólagosan elkövetett háborús bűncselekmények] ítélet, C-331/16 és C-366/16, EU:C:2018:296, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 147 Az EUMSZ 72. cikkben biztosított lehetőségre hivatkozó tagállam feladata annak bizonyítása, hogy a közrend fenntartásával, illetve a belső biztonság megőrzésével kapcsolatos hatásköreinek gyakorlása céljából szükséges az e cikkben előírt eltérés alkalmazása (lásd analógia útján: 2009. december 15-i Bizottság kontra Dánia ítélet, C-461/05, EU:C:2009:783, 55. pont; 2010. március 4-i Bizottság kontra Portugália ítélet, C-38/06, EU:C:2010:108, 66. pont).
- 148 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 2015/1601 határozatot illetően a Bíróság a 2017. szeptember 6-i Szlovákia és Magyarország kontra Tanács ítélet (C-643/15 és C-647/15, EU:C:2017:631) 307–309. pontjában már elutasította a Lengyel Köztársaság mint beavatkozó fél által előterjesztett azon érvet, amely szerint ez a határozat ellentétes az arányosság elvével, amennyiben az nem teszi lehetővé a tagállamok számára, hogy biztosítsák az EUMSZ 72. cikk alapján a közrend fenntartásával, illetve a belső biztonság megőrzésével kapcsolatos, rájuk háruló hatáskörök tényleges gyakorlását.
- 149 A Bíróság ugyanis megállapította, hogy a 2015/1601 határozat (32) preambulumbekkezdése – amelynek szövege egyébként megegyezik a 2015/1523 határozat (26) preambulumbekkezdésének szövegével – többek között kifejtette, hogy a nemzetbiztonsági és közrendi kérdésekre az egész áthelyezési eljárás során, a nemzetközi védelmet kérelmező átadásának megtörténtéig figyelemmel kell lenni, és hogy ezzel összefüggésben a nemzetközi védelmet kérelmező alapvető jogainak, köztük a vonatkozó adatvédelmi szabályoknak a teljes körű tiszteletben tartása kötelező (2017. szeptember 6-i Szlovákia és Magyarország kontra Tanács ítélet, C-643/15 és C-647/15, EU:C:2017:631, 307. pont).
- 150 A Bíróság a 2015/1601 határozat „Áthelyezési eljárás” címet viselő 5. cikkére is utalt, amelynek – a 2015/1523 határozat 5. cikke (7) bekezdésének szövegével egyébként azonos szövegű – (7) bekezdése előírja, hogy a tagállamok kizárólag abban az esetben jogosultak megtagadni a nemzetközi védelmet kérelmezők áthelyezését, ha alapos okkal feltételezhető, hogy az illető veszélyt jelent területükön a nemzetbiztonságra vagy a közrendre nézve, vagy ha nyomós okok indokolják a 2011/95 irányelv 12. és 17. cikkében foglalt kizáró rendelkezések alkalmazását (lásd ebben az értelemben: 2017. szeptember 6-i Szlovákia és Magyarország kontra Tanács ítélet, C-643/15 és C-647/15, EU:C:2017:631, 308. pont).
- 151 Ehhez e tekintetben hozzá kell fűzni, hogy a 2015/1523 határozat 5. cikkének (4) bekezdése és – azonos szöveggel – a 2015/1601 határozat 5. cikkének (4) bekezdése előírja, hogy az áthelyezési céltagállam csak abban az esetben hozhat a – Görög Köztársaság vagy az Olasz Köztársaság által áthelyezés céljából azonosított – nemzetközi védelmet kérelmező áthelyezését megtagadó döntést, ha az 5. cikk (7) bekezdésében említett alapos okok fennállnak, azaz ha alapos okkal feltételezhető, hogy a szóban forgó kérelmező veszélyt jelent területükön a nemzetbiztonságra vagy a közrendre nézve.
- 152 Az e határozatok 5. cikkében szereplő mechanizmus részletes szabályai tükrözik emellett a jelen ítélet 143–147. pontjában felidézett azon elveket, amelyek szerint az EUMSZ 72. cikket – eltérést engedő rendelkezésként – szigorúan kell értelmezni, és hogy az ennél fogva nem ruház olyan jogkört a tagállamokra, amely alapján azok pusztán a közrend fenntartásával, illetve a belső biztonság megőrzésével kapcsolatos érdekekre hivatkozva eltérhetnek az uniós jogi rendelkezésektől, hanem annak bizonyítására kötelezi a tagállamokat, hogy az ezekkel kapcsolatos hatásköreik gyakorlása céljából alkalmazni kell az e cikkben előírt eltérést.

- 153 Meg kell tehát állapítani, hogy a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat elfogadása során a Tanács megfelelően figyelembe vette a tagállamokat az EUMSZ 72. cikk értelmében megillető hatáskörök gyakorlását oly módon, hogy azt – az áthelyezési eljárásnak a kötelezettségvállalások megtételével kapcsolatos szakaszt követő két szakaszát illetően – az e határozatok 5. cikkének (4) és (7) bekezdésében előírt konkrét feltételek közé illesztette.
- 154 E tekintetben a „kizáró okokkal” kapcsolatban a 2011/95 irányelv 12. és 17. cikkében szereplő rendelkezések alkalmazására vonatkozó „nyomós okokat” illetően – amelyek a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat 5. cikkének (7) bekezdése értelmében lehetővé tették a tagállamok számára valamely nemzetközi védelmet kérelmező áthelyezésének megtagadását – a Bíróság ítélezési gyakorlatából kitűnik, hogy az érintett tagállam illetékes hatósága csak azt követően hivatkozhat a 2011/95 irányelv 12. cikke (2) bekezdésének b) pontjában és az ezen irányelv 17. cikke (1) bekezdésének b) pontjában – amelyek „súlyos bűncselekménynek” a nemzetközi védelmet kérelmező általi elkövetésére vonatkoznak – foglalt kizáró okra, hogy minden egyes esetben értékelte a tudomására jutott konkrét tényeket annak meghatározása érdekében, hogy van-e nyomós ok annak feltételezésére, hogy az érdekelt személy – aki egyebekben megfelel a kért jogállás megszerzésére vonatkozó szempontoknak – által elkövetett cselekmények e kizáró ok valamelyikének hatálya alá tartoznak, a szóban forgó bűncselekmény súlyosságának értékeléséhez pedig a szóban forgó egyedi ügy valamennyi sajátos körülményének teljes körű vizsgálata szükséges (2018. szeptember 13-i Ahmed ítélet, C-369/17, EU:C:2018:713, 48., 55. és 58. pont).
- 155 A Bíróság ezenfelül jelezte, hogy jöllehet a 2011/95 irányelv 12. és 17. cikkében szereplő kizáró okok a „súlyos bűncselekmény” fogalma köré rendeződnek, a kiegészítő védelmi jogállással kapcsolatban a 2011/95 irányelv 17. cikke (1) bekezdésének b) pontjában előírt kizáró ok hatálya szélesebb, mint a Genfi Egyezmény 1. cikke F. pontjának b) alpontjában és a 2011/95 irányelv 12. cikke (2) bekezdésének b) pontjában meghatározott, a menekültkénti elismerést kizáró ok hatálya. Ugyanis, míg az ez utóbbi rendelkezésben szereplő, a menekültkénti elismerést kizáró ok olyan súlyos, nem politikai bűncselekményre irányul, amelyet a menedéket nyújtó országon kívül, az érintettnek az országba menekültként történő befogadását megelőzően követtek el, a 2011/95 irányelv 17. cikke (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott, a kiegészítő védelem nyújtását kizáró ok ennél általánosabban egy súlyos bűncselekményre vonatkozik, és így sem földrajzilag, sem időben, sem pedig a szóban forgó bűncselekmények jellegét illetően nem behatárolt (2018. szeptember 13-i Ahmed ítélet, C-369/17, EU:C:2018:713, 46. és 47. pont).
- 156 Azokat az úgynevezett „alapos” okokat illetően, amelyek alapján feltételezhető, hogy a nemzetközi védelmet kérelmező „veszélyt jelent a nemzetbiztonságra vagy a közrendre nézve” a szóban forgó áthelyezési céltagállam területén, és amelyek – a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat 5. cikkének (4) bekezdése értelmében – lehetővé teszik ezen utóbbi számára, hogy egy, a Görög Köztársaság vagy az Olasz Köztársaság által azonosított nemzetközi védelmet kérelmező áthelyezését megtagadja, továbbá amelyek – e határozatok 5. cikkének (7) bekezdése értelmében – lehetővé teszik az áthelyezési céltagállam számára, hogy megtagadja egy nemzetközi védelmet kérelmező áthelyezését, mivel ezen okoknak „alaposnak”, nem pedig „nyomósnak” kell lenniük, továbbá mivel azok nem szükségszerűen egy már elkövetett súlyos bűncselekményhez vagy a menedéket nyújtó országon kívül, az országba menekültként történő befogadását megelőzően elkövetett súlyos, nem politikai bűncselekményhez kapcsolódnak, hanem azok mindössze „a nemzetbiztonságra vagy a közrendre nézve” fennálló „veszély” bizonyítását követelik meg, egyértelműen tágabb mérlegelési mozgásteret biztosítanak az áthelyezési céltagállamok számára, mint a kizárással kapcsolatban a 2011/95 irányelv 12. és 17. cikkében szereplő rendelkezések alkalmazására szolgáló nyomós okok.
- 157 Egyebekben meg kell állapítani, hogy a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat 5. cikke (4) és (7) bekezdésének szövege eltér többek között az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a

75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályaon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2004. L 158., 77. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 5. kötet, 46. o.; helyesbítés: HL 2009. L 274., 47. o.) 27. cikke (2) bekezdésének szövegétől, amely azt követeli meg, hogy az érintett egyén személyes magatartása „valódi, közvetlen és kellően súlyos veszélyt kell, hogy jelentsen” az érintett tagállam társadalmának „valamely alapvető érdekére”. Ennélfogva „a nemzetbiztonságra vagy a közrendre nézve” fennálló „veszélynek” a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat fent hivatkozott rendelkezései értelmében vett fogalmát a személyek szabad mozgáshoz való jogával kapcsolatos ítélkezési gyakorlat szerintinél tágabban kell értelmezni. Ez a fogalom magában foglalhatja többek között a nemzetbiztonság vagy a közrend potenciális veszélyeztetését is (lásd analógia útján: 2017. április 4-i Fahimian ítélet, C-544/15, EU:C:2017:255, 40. pont; 2019. december 12-i E. P. [A közrendre jelentett veszély] ítélet, C-380/18, EU:C:2019:1071, 29. és 32. pont).

- 158 Ily módon széles mérlegelési mozgásteret kell elismerni az áthelyezési céltagállamok hatáskörrel rendelkező hatóságai számára annak meghatározása során, hogy egy áthelyezendő harmadik országbeli állampolgár veszélyt jelent-e területükön a nemzetbiztonságra vagy a közrendre nézve (lásd analógia útján: 2019. december 12-i E. P. [A közrendre jelentett veszély] ítélet, C-380/18, EU:C:2019:1071, 37. pont).
- 159 Ugyanakkor – a kizárással kapcsolatban a 2011/95 irányelv 12. és 17. cikkében szereplő rendelkezések alkalmazására szolgáló nyomós okokhoz hasonlóan – az áthelyezési céltagállam hatóságai csak akkor hivatkozhatnak azokra az alapos okokra, amelyek alapján feltételezhető, hogy a nemzetközi védelmet kérelmező veszélyt jelent a nemzetbiztonságra vagy a közrendre nézve, ha olyan egybehangzó, objektív és pontos tényezők állnak fenn, amelyek alapján gyanítható, hogy a szóban forgó kérelmező ilyen tényleges vagy potenciális veszélyt jelent (lásd analógia útján: 2019. december 12-i E. P. [A közrendre jelentett veszély] ítélet, C-380/18, EU:C:2019:1071, 49. pont), továbbá kizárólag azt követően, hogy ezek a hatóságok minden olyan kérelmező tekintetében, akik esetében javasolták az áthelyezést, értékelték a tudomásukra jutott tényeket annak meghatározása céljából, hogy – a szóban forgó egyedi ügy valamennyi sajátos körülményének teljes körű vizsgálatára figyelemmel – fennállnak-e ilyen alapos okok.
- 160 Ebből következik, hogy az áthelyezési eljárással összefüggésben a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat 5. cikkének (4) és (7) bekezdésében előírt rendelkezés értelmében az áthelyezési céltagállam hatáskörrel rendelkező hatóságai csak annak eseti alapon történő vizsgálatát követően hivatkozhattak a területükön a nemzetbiztonság, illetve a közrend fenntartására vonatkozó nyomós vagy alapos okokra, hogy az érintett nemzetközi védelmet kérelmező tényleges vagy potenciális veszélyt jelent ezen érdekekre nézve. Amint arra lényegében indítványának 223. pontjában a főtanácsnok szintén rámutatott, e rendelkezéssel tehát ellentétes volt, hogy ezen eljárás keretében egy tagállam kategorikusan – általános megelőzési céllal és egy egyedi esettel való közvetlen kapcsolat felállítása nélkül – az EUMSZ 72. cikke hivatkozzon azért, hogy a 2015/1523 határozat és/vagy a 2015/1601 határozat értelmében rá háruló kötelezettségek végrehajtását felfüggeszse, vagy akár leállítsa.
- 161 Ez a magyarázata annak, hogy a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat 5. cikkének az áthelyezési eljárás első szakaszára vonatkozó (2) bekezdése – amely kimondta, hogy az áthelyezési céltagállamok legalább háromhavonta jelzik, hogy hány nemzetközi védelmet kérelmezőt tudnak rövid időn belül áthelyezni a területükre – feltétlen jelleggel ruházta fel ezt a kötelezettséget, és nem írta elő, hogy e tagállamok e rendelkezés alkalmazása mellőzésének igazolása céljából hivatkozhatnak arra, hogy ezen a területen veszély áll fenn a nemzetbiztonságra vagy a közrendre nézve. Az eljárás e kezdeti szakaszában ugyanis az érintett tagállamba áthelyezendő kérelmezők azonosításának hiánya lehetetlenné tette annak a kockázatnak az egyedi értékelését, amelyet e kérelmezők az említett tagállam közrendjére, illetve nemzetbiztonságára nézve jelenthettek.

- 162 Ezen túlmenően, ami azokat a nehézségeket illeti, amelyekkel a nemzetbiztonság, illetve a közrend biztosítása tekintetében a Lengyel Köztársaság szembesülhetett az áthelyezési eljárásnak a kötelezettségvállalások 2016. december 16-i megtételét követő szakaszaiban, megjegyzendő, hogy e nehézségek a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat kétéves alkalmazási időszakának kezdetéhez kapcsolódnak.
- 163 E tekintetben meg kell állapítani – a jelen ítélet 95. pontjában felidézetteknek megfelelően –, hogy a nagyszámú személynek a 2015/1523 határozatban és a 2015/1601 határozatban előírt áthelyezése új és egyben összetett művelet, amely különösen a tagállami közigazgatási szervek közötti koordináció terén bizonyos ideig tartó előkészítést és végrehajtást tesz szükségessé, mielőtt konkrét hatásokat váltana ki.
- 164 Emellett, noha – amint arra a Lengyel Köztársaság és a Cseh Köztársaság hivatkozik – a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat 5. cikkének (4) és (7) bekezdésében előírt mechanizmus többek között az olasz hatóságok együttműködésének hiánya miatt nem volt hatékony, az ilyen gyakorlati jellegű nehézségek nem tűntek az említett mechanizmus velejáróinak, és azokat adott esetben az áthelyezés kedvezményezett tagállamainak és az áthelyezési céltagállamoknak a hatóságai közötti együttműködés és kölcsönös bizalom szellemében kellett megoldani, amelynek az e határozatok 5. cikkében előírt áthelyezési eljárás lefolytatása során érvényesülnie kellett (lásd ebben az értelemben: 2017. szeptember 6-i Szlovákia és Magyarország kontra Tanács ítélet, C-643/15 és C-647/15, EU:C:2017:631, 309. pont).
- 165 E tekintetben megjegyzendő, hogy az áthelyezésről és áttelepítésről szóló jelentésekből kitűnik, hogy jóllehet a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat alkalmazási időszakának elején a ténylegesen áthelyezett nemzetközi védelmet kérelmezők száma viszonylag alacsony volt többek között amiatt, hogy bizonyos tagállamok jelentős számú esetben megtagadták a Görög Köztársaság vagy az Olasz Köztársaság által azonosított nemzetközi védelmet kérelmezők áthelyezését különösen azon veszély miatt, amelyet ők a közrendjükre, illetve közbiztonságukra nézve jelentettek, ez a probléma fokozatosan vesztett a jelentőségéből, az áthelyezések üteme pedig gyorsult.
- 166 Amint az az áthelyezésről és áttelepítésről szóló nyolcadik, tizenegyedik és tizenkettedik jelentésből kitűnik, az áthelyezési céltagállamok ugyanis bizonyos feltételek mellett végezhettek akár rendszeres kiegészítő biztonsági ellenőrzéseket, többek között meghallgatások útján, és – az Olaszországból sorra kerülő áthelyezések esetén – 2016. december 1-jétől lehetőségük volt arra, hogy a Bűnüldözési Együttműködés Európai Uniói Ügynökségének (Europol) segítségét kérjék e meghallgatások megtartásához, annak elkerülése céljából, hogy ezek az ellenőrzések a továbbiakban ne lassítsák indokolatlanul az áthelyezés folyamatát.
- 167 A Görögországból sorra kerülő áthelyezések esetében az áthelyezési céltagállamoknak a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat hatálybalépése óta lehetőségük volt annak megkövetelésére, hogy saját rendőrtisztjeik biztonsági meghallgatásokat tartsanak az áthelyezés előtt.
- 168 Ezek az intézkedések kiegészítik a szóban forgó személyek azonosításának biztosítása céljából a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat 5. cikkében, és különösen e cikk (5) és (11) bekezdésében már előírt rendelkezést, amely bekezdések előírták az átadás előtti és utáni ujjnyomatvételt, valamint az ujjnyomatoknak az Eurodac központi rendszerébe való továbbítását.
- 169 Ebből következik, hogy a 2015/1523 határozat 5. cikkének (2) és (4)–(11) bekezdésében és/vagy a 2015/1601 határozat 5. cikkének (2) és (4)–(11) bekezdésében előírt valamennyi áthelyezési kötelezettség végrehajtása megtagadásának igazolása céljából a Lengyel Köztársaság és Magyarország nem támaszkodhat az EUMSZ 72. cikkre.

- 170 Amint arra indítványának 226. és 227. pontjában a főtanácsnok lényegében szintén rámutatott, az EUSZ 4. cikk (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett EUMSZ 72. cikkre alapított érvelés nem cáfolhatja ezt a következtetést. Ugyanis semmi nem utal arra, hogy az előbbi rendelkezésben említett, a nemzeti biztonság védelméhez hasonló alapvető állami funkciók tényleges megőrzését csak a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat alkalmazásának mellőzésével lehetett biztosítani.
- 171 Épp ellenkezőleg: az említett határozatok 5. cikkének (4) és (7) bekezdésében előírt mechanizmus – többek között e mechanizmusnak a határozatok alkalmazási időszakában a gyakorlatban kialakult konkrét alkalmazása – valódi lehetőségeket biztosított az áthelyezési céltagállamok számára, hogy az áthelyezésre javasolt egyes nemzetközi védelmet kérelmezők egyedi helyzetének vizsgálatával összefüggésben anélkül védjék a közrenddel, illetve a belső biztonsággal kapcsolatos érdekeiket, hogy ugyanakkor aláásnák e határozatok arra irányuló célkitűzését, hogy biztosítsák nagyszámú, egyértelműen nemzetközi védelemre szoruló kérelmező tényleges és gyors áthelyezését azzal a céllal, hogy könnyítsenek az Olaszországra és Görögországra nehezedő jelentős menekültügyi nyomáson.
- 172 Ennélfogva a Lengyel Köztársaság és Magyarország által az EUSZ 4. cikk (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett EUMSZ 72. cikkre alapított védekezési jogalapokat el kell utasítani.

A Cseh Köztársaság által a 2015/1523 határozatban és a 2015/1601 határozatban előírt áthelyezési mechanizmus konkrét alkalmazása során az e mechanizmus működésképtelenségére és hatékonyságának hiányára alapított védekezési jogalapról

A felek érvelése

- 173 A Cseh Köztársaság előadja, hogy a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat alkalmazásának mellőzésével kapcsolatos döntését az igazolta, hogy az e határozatokban előírt áthelyezési mechanizmus konkrét alkalmazása során ez a mechanizmus jórészt működésképtelenné és hatástalanná bizonyult, többek között a görög és az olasz hatóságok együttműködésének szisztematikus hiánya miatt, illetve amiatt, hogy az áthelyezési kötelezettségvállalások megtételekor Görögországban vagy Olaszországban ténylegesen nem tartózkodtak áthelyezendő nemzetközi védelmet kérelmezők, amit kiemel – a ténylegesen sorra kerülő áthelyezések összes száma szempontjából – a mechanizmus korlátozott sikeressége.
- 174 Véleménye szerint, figyelemmel a közbiztonságot fenyegető azon veszélyekre, amelyekkel a vallási szempontból esetlegesen szélsőséges személyek áthelyezése jár, biztosítani kell, hogy minden áthelyezési céltagállam megvédhesse magát az EUSZ 4. cikk (2) bekezdésének, és – még konkrétabban – az EUMSZ 72. cikknek megfelelően. Ezt az elvet a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat 5. cikkének (7) bekezdése is tükrözi. Márpedig az áthelyezési mechanizmus konkrét alkalmazása során nem volt biztosított a közbiztonság ilyen védelme, többek között az érintett személyekre vonatkozó elegendő információ hiánya miatt, továbbá amiatt, hogy lehetetlen volt biztonsági meghallgatásokat végezni, holott az annak ellenőrzéséhez elengedhetetlen feltételekről volt szó, hogy ezek a személyek nem jelentenek fenyegetést az áthelyezési céltagállamban a nemzetbiztonságra, illetve a közrendre nézve.
- 175 Ebből következik, hogy az áthelyezési kötelezettségvállalásoknak az e határozatok 5. cikkének (2) bekezdése alapján történő megtétele olyan pusztán formális volt, amellyel nem valósult meg a tényleges áthelyezésre irányuló, az említett határozatokkal elérni kívánt célkitűzés.

- 176 A Cseh Köztársaság ennél fogva megfelelőbbnek tartotta erőfeszítéseit az áthelyezési intézkedésnél hatékonyabb támogatási intézkedésekre összpontosítani oly módon, hogy bilaterális szinten és uniós keretben egyaránt pénzügyi, technikai vagy személyzeti támogatást nyújt a leginkább érintett harmadik országoknak és az egyértelműen nemzetközi védelemre szoruló személyek tömeges beáramlásának leginkább kitett tagállamoknak.
- 177 A Bizottság vitatja ezeket az érveket.

A Bíróság álláspontja

- 178 Előjáróban emlékeztetni kell arra, hogy – a jelen ítélet 31. pontjában már megállapítottaknak megfelelően – 2017. június 5-én a Cseh Köztársaság elfogadta a 439. sz. határozatot, amelyben ez a tagállam úgy határozott, hogy – „figyelemmel az [...] Unióban a biztonsági helyzet jelentős romlására, valamint tekintettel az áthelyezési rendszer nyilvánvaló működésképtelenségére” – felfüggeszti az Európai Tanács 2015. június 25–26-i ülésén elfogadott, a tagállamok kormányai Európai Tanács keretében ülésező képviselőinek 2015. július 20-i találkozáján hivatalossá tett és a 2015/1523 határozattal végrehajtott kötelezettségeinek végrehajtását, valamint a 2015/1601 határozatból eredő kötelezettségeinek végrehajtását. Nem vitatott, hogy a Cseh Köztársaság az említett határozatok alkalmazási időszakának egyetlen későbbi időpontjában sem szüntette meg a végrehajtás felfüggesztését.
- 179 A jelen ügyben a Cseh Köztársaság a vele szemben indított kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás keretében előadott védekezésében a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat 5. cikkének (2) és (4)–(11) bekezdése értelmében rá háruló áthelyezési kötelezettségek végrehajtásának mellőzésére irányuló döntésének igazolásaként az azzal kapcsolatos megfontolásokra támaszkodik, hogy az ugyanezen határozatokban előírt áthelyezési mechanizmus – a konkrét alkalmazása során – működésképtelen, illetve hatástalan volt, beleértve ebbe az e határozatok 5. cikkének (4) és (7) bekezdésében előírt konkrét mechanizmust is, amelynek célja az volt, hogy lehetővé tegye a tagállamok számára az áthelyezési eljárás keretében a területükön a nemzetbiztonság, illetve a közrend védelmét.
- 180 E tekintetben – annak megengedése nélkül, hogy sérüljön a szolidaritás 2015/1523 határozatban és a 2015/1601 határozatban rejlő célkitűzése, valamint e jogi aktusok kötelező jellege – nem elfogadható, hogy egy tagállam azzal a céllal, hogy az e jogi aktusok értelmében rá háruló valamennyi áthelyezési kötelezettség alól kivonja magát, az említett jogi aktusokkal létrehozott áthelyezési mechanizmusnak – különösen a közrend fenntartása, illetve a belső biztonság megőrzése tekintetében fennálló – állítólagos hatástalanságával, vagy akár állítólagos működésképtelenségével kapcsolatos egyoldalú értékelésére támaszkodjon, anélkül hogy e célból egyébként a Szerződésben előírt valamely jogalapra hivatkozna.
- 181 Arra is emlékeztetni kell – amint azt a Bíróság a jelen ítélet 80. pontjában már hangsúlyozta –, hogy a 2015/1523 határozatban és a 2015/1601 határozatban előírt ideiglenes intézkedésekkel járó terheket – mivel ezen intézkedéseket az EUMSZ 78. cikk (3) bekezdése értelmében azzal a céllal fogadták el, hogy segítsenek a Görög Köztársaságnak és az Olasz Köztársaságnak egy olyan szükséghelyzet hatékonyabb kezelésében, amelyet harmadik országok állampolgárainak a területükre irányuló hirtelen beáramlása jellemez – főszabály szerint az összes többi tagállam között kell elosztani, a szolidaritás és a felelősség tagállamok közötti igazságos megosztása elvének megfelelően, tekintve hogy az EUMSZ 80. cikknek megfelelően ez az elv az irányadó az uniós menekültügyi politikára.
- 182 Ezen túlmenően a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat alkalmazásával kapcsolatos, a Cseh Köztársaság által kiemelt gyakorlati jellegű nehézségek nem tűntek sem az e határozatokban előírt áthelyezési mechanizmus velejáróinak, sem pedig az e határozatok 5. cikkének (4) és (7) bekezdésében szereplő konkrét mechanizmus velejáróinak, és azokat – a jelen ítélet 164. pontjában felidézetteknek

megfelelően – adott esetben az áthelyezés kedvezményezett tagállamainak és az áthelyezési céltagállamoknak a hatóságai közötti együttműködés és kölcsönös bizalom szellemében kellett megoldani, amelynek az e határozatok 5. cikkében előírt áthelyezési eljárás lefolytatása során érvényesülnie kellett.

- 183 Ily módon az áthelyezési mechanizmus állítólagos hatástalansága vagy állítólagos működésképtelensége nem akadályozott meg más tagállamokat abban, hogy rendszeres időközönként áthelyezési kötelezettségvállalásokat tegyenek és a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat teljes alkalmazási időszakában ténylegesen áthelyezzenek nemzetközi védelmet kérelmezőket, továbbá hogy – még markánsabban, ezen időszakok vége felé, az áthelyezésről és áttelepítésről szóló havi jelentéseiben a Bizottság felhívására válaszul – az említett időszakok lejárta előtt fokozzák az áthelyezések ütemét.
- 184 Egyebekben a Cseh Köztársaság által felhozott gyakorlati problémák némelyike a jelen ítélet 95. és 163. pontjában megállapított azon körülményből ered, hogy nagyszámú nemzetközi védelmet kérelmezőnek a 2015/1523 határozatban és a 2015/1601 határozatban előírt áthelyezése új és egyben összetett művelet, amely különösen a tagállami közigazgatási szervek közötti koordináció terén bizonyos ideig tartó előkészítést és végrehajtást tesz szükségessé, mielőtt konkrét hatásokat váltana ki.
- 185 E tekintetben a jelen ítélet 166. pontjában már megállapítottaknak megfelelően emlékeztetni kell arra, hogy a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat alkalmazási időszakában bizonyos szempontokból kiigazították az áthelyezési eljárást, hogy reagáljanak többek között a Cseh Köztársaság által említett gyakorlati jellegű problémákra. Ez vonatkozik különösen az áthelyezési céltagállamok azon lehetőségére, hogy kiegészítő biztonsági ellenőrzéseket végezzenek Görögországban vagy Olaszországban a nemzetközi védelmet kérelmezők áthelyezése előtt, valamint a 2016. december 1-jétől felkínált azon lehetőségre, hogy e kiegészítő biztonsági ellenőrzések Olaszországban való elvégzése céljából az Europol segítségét kérjék.
- 186 Végezetül a Cseh Köztársaság azon érvét is el kell utasítani, hogy ez a tagállam megfelelőbbnek tartotta az áthelyezéstől eltérő más segítség nyújtásával támogatni a Görög Köztársaságot és az Olasz Köztársaságot mint leginkább kitett tagállamokat, valamint bizonyos harmadik országokat.
- 187 Mivel ugyanis a 2015/1523 határozat és a 2015/1601 határozat – elfogadásuktól kezdve és alkalmazási időszakukban – kötelező erejű volt a Cseh Köztársaságra nézve, ez a tagállam attól függetlenül volt köteles teljesíteni az e határozatokban előírt áthelyezési kötelezettségeket, hogy nyújt-e más típusú támogatást a Görög Köztársaságnak és az Olasz Köztársaságnak, még akkor is, ha ez a támogatás szintén az erre a leginkább kitett két tagállamra nehezedő menekültügyi nyomás könnyítésére irányult. Egyebekben megjegyzendő, hogy bizonyos támogatásokat az említett határozatok, illetve uniós szinten elfogadott más jogi aktusok is előírtak. Ezek a támogatások semmi esetre sem válhatták fel a 2015/1523 határozatból és a 2015/1601 határozatból eredő kötelezettségek végrehajtását.
- 188 Ebből következik, hogy a Cseh Köztársaság által a 2015/1523 határozatban és a 2015/1601 határozatban előírt áthelyezési mechanizmus állítólagos működésképtelenségére és hatékonyságának állítólagos hiányára alapított védekezési jogalapot el kell utasítani.
- 189 A fenti megfontolások összességére figyelemmel az alábbiakat kell megállapítani:
- a Lengyel Köztársaság, mivel nem jelezte rendszeres időközönként, de legalább háromhavonta, hogy hány, nemzetközi védelmet kérelmezőt tud rövid időn belül áthelyezni a területére, 2016. március 16. óta nem tett eleget a 2015/1523 határozat 5. cikkének (2) bekezdéséből és a 2015/1601 határozat 5. cikkének (2) bekezdéséből eredő kötelezettségeinek, következésképpen pedig az e két határozat 5. cikkének (4)–(11) bekezdéséből eredő, további áthelyezési kötelezettségeinek;

- Magyarország, mivel nem jelezte rendszeres időközönként, de legalább háromhavonta, hogy hány, nemzetközi védelmet kérelmezőt tud rövid időn belül áthelyezni a területére, 2015. december 25. óta nem tett eleget a 2015/1601 határozat 5. cikkének (2) bekezdéséből eredő kötelezettségeinek, következésképpen pedig az e határozat 5. cikkének (4)–(11) bekezdéséből eredő, további áthelyezési kötelezettségeinek, és
- a Cseh Köztársaság, mivel nem jelezte rendszeres időközönként, de legalább háromhavonta, hogy hány, nemzetközi védelmet kérelmezőt tud rövid időn belül áthelyezni a területére, 2016. augusztus 13. óta nem tett eleget a 2015/1523 határozat 5. cikkének (2) bekezdéséből és a 2015/1601 határozat 5. cikkének (2) bekezdéséből eredő kötelezettségeinek, következésképpen pedig az e két határozat 5. cikkének (4)–(11) bekezdéséből eredő, további áthelyezési kötelezettségeinek.

A költségekről

- 190 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Ugyanezen szabályzat 140. cikkének (1) bekezdése értelmében az eljárásba beavatkozó tagállamok maguk viselik saját költségeiket.
- 191 A C-715/17. sz. ügyben a Lengyel Köztársaságot, mivel pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségein felül a Bizottság részéről felmerült költségek viselésére. Úgy kell határozni, hogy a Lengyel Köztársaság támogatása végett a jelen ügybe beavatkozó Cseh Köztársaság és Magyarország maga viseli saját költségeit.
- 192 A C-718/17. sz. ügyben a Magyarországot, mivel pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségein felül a Bizottság részéről felmerült költségek viselésére. Úgy kell határozni, hogy a Magyarország támogatása végett a jelen ügybe beavatkozó Cseh Köztársaság és Lengyel Köztársaság maga viseli saját költségeit.
- 193 A C-719/17. sz. ügyben a Cseh Köztársaságot, mivel pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségein felül a Bizottság részéről felmerült költségek viselésére. Úgy kell határozni, hogy a Cseh Köztársaság támogatása végett a jelen ügybe beavatkozó Magyarország és Lengyel Köztársaság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

- 1) A Bíróság a C-715/17., a C-718/17. és a C-719/17. sz. ügyet ítélethozatal céljából egyesíti.
- 2) A Lengyel Köztársaság, mivel nem jelezte rendszeres időközönként, de legalább háromhavonta, hogy hány, nemzetközi védelmet kérelmezőt tud rövid időn belül áthelyezni a területére, 2016. március 16. óta nem tett eleget a nemzetközi védelem területén Olaszország és Görögország érdekében elfogadott átmeneti intézkedések megállapításáról szóló, 2015. szeptember 14-i (EU) 2015/1523 tanácsi határozat 5. cikkének (2) bekezdéséből és a nemzetközi védelem területén Olaszország és Görögország érdekében elfogadott átmeneti intézkedések megállapításáról szóló, 2015. szeptember 22-i (EU) 2015/1601 tanácsi határozat 5. cikkének (2) bekezdéséből eredő kötelezettségeinek, következésképpen pedig az e két határozat 5. cikkének (4)–(11) bekezdéséből eredő, további áthelyezési kötelezettségeinek.
- 3) Magyarország, mivel nem jelezte rendszeres időközönként, de legalább háromhavonta, hogy hány, nemzetközi védelmet kérelmezőt tud rövid időn belül áthelyezni a területére, 2015. december 25. óta nem tett eleget a 2015/1601 határozat 5. cikkének (2) bekezdéséből eredő kötelezettségeinek, következésképpen pedig az e határozat 5. cikkének (4)–(11) bekezdéséből eredő, további áthelyezési kötelezettségeinek.

- 4) A Cseh Köztársaság, mivel nem jelezte rendszeres időközönként, de legalább háromhavonta, hogy hány, nemzetközi védelmet kérelmezőt tud rövid időn belül áthelyezni a területére, 2016. augusztus 13. óta nem tett eleget a 2015/1523 határozat 5. cikkének (2) bekezdéséből és a 2015/1601 határozat 5. cikkének (2) bekezdéséből eredő kötelezettségeinek, következésképpen pedig az e két határozat 5. cikkének (4)–(11) bekezdéséből eredő, további áthelyezési kötelezettségeinek.
- 5) A Bíróság a Lengyel Köztársaságot kötelezi a C-715/17., a C-718/17. és a C-719/17. sz. ügyben felmerült saját költségein felül az Európai Bizottság részéről a C-715/17. sz. ügyben felmerült költségek viselésére.
- 6) A Bíróság Magyarországot kötelezi a C-715/17., a C-718/17. és a C-719/17. sz. ügyben felmerült saját költségein felül az Európai Bizottság részéről a C-718/17. sz. ügyben felmerült költségek viselésére.
- 7) A Bíróság a Cseh Köztársaságot kötelezi a C-715/17., a C-718/17. és a C-719/17. sz. ügyben felmerült saját költségein felül az Európai Bizottság részéről a C-719/17. sz. ügyben felmerült költségek viselésére.

Prechal

Lenaerts

Rossi

Malenovský

Biltgen

Kihirdetve Luxembourgban a 2020. április 2-i nyilvános ülésen.

A. Calot Escobar
hivatalvezető

A. Prechal
a harmadik tanács elnöke